

tur, *ibid.* 493. Peccatum sine lege mortuum, quia latet, quia non apparet, ac tanquam sepulchrum ignoratur, xix, 293, 296, 400.

Peccatum est aversio ab aeternis, et conversio ad mutabilia, iij, 70; xxvii, 302, 350. Est conversio aut ad proprium bonum, aut ad exterius, aut ad inferius, xxvii, 302, 350. Peccatum est transgressio, cum aliquod amplius habere appetens, iustitiae regulam excedit, xviii, 136. Peccatum admittitur, dum immoderata in hac infirma inclinatione, summa bona deseruntur, xxv, 36. Dum appetuntur quae Christus contempsit, aut fugiuntur quae Christus contempsit, ut fugiuntur quae Christus contempsit, xv, 344. Peccatum ipsum non amittit, sed ipse inordinatus amor creaturae est peccatum, xviii, 346. Peccato deficiunt non ad mala, sed male, iij, 72. Sicut ante homines facti, sine ante Deum cogitationis peccatum est, xix, 457.

Peccatorum causa non est Deus, xxv, 352; xxvii, 229, 230. etsi in eum peccata sua refundere solent peccatores, xxvii, 473. Peccatum a Deo non est, xvii, 846. Peccatum, quod ad naturam pertinet, non ipse facit, xviii, 521. Peccatum claudicationis similitudine explicatur, xxvii, 5. Peccatum solum a se, non a Deo homo habet, xi, 64; xii, 411. Peccata non ex Deo, sed ex voluntate peccantium, xxvii, 354; xxix, 363. Peccata non fiunt, nisi a Deo permitterentur, quare permittuntur, xxvi, 224. In malorum potestate est peccare; ut autem hoc vel hoc illa malitia faciant, in solus Deus, xxxvii, 92. Nisi voluntas sit causa peccandi, nihil remanet iustitiae in legibus, institutis, laudibus, xlii, 365. Peccati causa est anima, non ex carne, iij, 161. Cum quis peccat, peccat volens, xxvii, 389, non natura, *ibid.* 353. Peccatum omnino voluntarium est, *ibid.* 288. Nec peccatum esset peccatum, si non esset voluntarium, xii, 467. Peccati prima causa, sola est voluntas, xxvii, 388, xxviii, 389. Voluntas deficiens, xxvii, 418. Peccatum nominis a voluntate, xxvii, 61, 88, 91; xxviii, 108. In voluntate ejusque est utrum tenebræ sint, an lux, vii, 107. Si nolimus, non pec-

camus, xxxvii, 334. Peccati originem voluntas habet, xxxvii, 377. Peccata a nescientibus vel coactis perpetrata, non omnino sunt sine peccato, xii, 468. Qui enim nesciens peccat, peccatum tamen volens facit, *ibid.* 477. Licet peccatum possit esse sine voluntate peccati, non tamen sine voluntate facit, *ibid.* Durum quidem, quod consuetudo peccandi amorem delicti facit; sed nihil durius quam quod extinguit pudorem, xxxvi, 481.

Peccata ex vi consuetudinis commissa, non voluntaria dicuntur Pelagiani, xxxvii, 422. Peccatum manere potest sine voluntate, licet esse non possit sine voluntate, *ibid.* 243, 244, 245, 247, 248, 268. Peccatum et non posse esse sine voluntate, et esse posse sine voluntate, quomodo verum sit, *ibid.* 246, 247. Peccatum aliquod non voluntarium, *ibid.* 241. Peccatum a voluntario in non voluntarium mutari posse ostenditur, *ibid.* 421. Est non solum voluntarium, atque possibile, verum etiam necessarium peccatum, *ibid.* 402, 405, 412. Peccatum originem non libero arbitrio, sed necessitati naturæ contrarie tribuunt Manichei, xxix, 279, et substantiæ gentis adversæ, xxvii, 235. Necessitas peccandi homini non impota a Creatore, xxxvii, 394. An omnes in peccatum, velut invitæ carnis suæ necessitate cogantur, xxxvi, 266. Non in peccatum velut invitæ, carnis suæ necessitate cogitur homo; sed si jam in ea ætate est, ut propriæ mentis utatur arbitrio, et in peccato sua voluntate retineat, et a peccato in peccatum sua voluntate precipitatur, *ibid.* Peccandi quædam est necessitas, xxv, 178, 189; xxviii, 344; xxxvii, 8. Quomodo in eam quis delibatur, xxv, 478. Triâ distinguenda, peccatum, pena peccati, et quod ita peccatum est, ut sit et pena peccati, xxxvi, 199. Idem et peccatum, et peccati pena, et peccati causa esse potest, xxxv, 320, 322. Peccatum quod est peccati pena, quia quisque peccat invitus, xxxvii, 245. Peccantes secuta est peccatum habendi dura necessitas, xxxvii, 9. Peccatum ex necessitate, xxxvii, 375, 376. Ad peccatum quod est pena peccati, non requiritur libe-

rum sit ab eo abstinere, *ibid.* 360. Ut homo sit cum peccato, jam ex necessitate quædam est, xxxvii, 8. Peccatum a necessario veniens, in Deum refundendum esse contendit Julianus, xxxvii, 413. Necessitas servituti sub peccato invicta, nisi delectatione charitatis vincat delectatio peccati, xxxvii, 289. Peccatum nominis ex libero arbitrio, xxix, 297, 299. Peccatum et recte factum in libero est voluntatis arbitrio, xxxvii, 41. Peccatum an ut sit aliquid, necesse est ut vitari possit, xxxvii, 294. Peccatum per hoc non est, per quod potest esse, id est, per liberum arbitrium, xxxvii, 246. Quod nullo modo caveri potest, peccatum non est, xxxvii, 391; xxxviii, 344. Peccato libertate servitur, xxxvi, 265. Multa sunt quæ agunt homines mala, a quibus eis liberum esse abstinere, xxxvi, 300. Per liberum arbitrium peccant maxime omnes, qui cum delectatione peccant, et amore peccati; et hoc eis placet, quod eis libet, xxxvi, 263. Homo cum potestate peccandi factus, pro premio accepturus non posse peccare, xxxvii, 225. In colo tanta libertas, ut sit etiam bene vivendi, et nunquam peccandi, voluntaria felixque necessitas, xxxvii, 9. Peccata ex necessitate quantum sint, xxxvii, 278. Peccata quæ necessitate facta dicuntur, peccata infirmitatis intelligenda, xxxviii, 545. Peccatum necessarium non fuit, ut esset causa misericordiæ Dei, *ibid.* 304.

Peccatum. An aliquis in hac vita sine peccato potest esse aliqua questio, *ibid.* 409, 547, 549; xxxvii, 13. Hominem post baptismum non posse peccare, Juliani heresis, xxxvii, 271, 275, 276. In hac vita sine ullo peccato vivere, xxix, 292. Hominem posse esse sine peccato, et re vera quosdam fuisse, docuit Pelagius, qui sibi ipse contradicere, xi, 418. Hunc refellit Joannes Jerosolymitanus, *ibid.* 308. Totam Ecclesiam esse absque peccato dixit Pelagiani, xix, 542. Peccatum nullum habere vitam justorum, existimant Pelagiani, xxvii, 251. Posse hominem, si velit, esse sine peccato, doctrina Pelagii, xxxvii, 94; et dogma Caestii,

ibid. 67. Pelagio obiectum illud dogma in episcopali synodo, et quatenus ab ipso expulsum, *ibid.* 59, 61. Quod ante adventum Christi sine peccato fuerint homines, dixit Caestius; Pelagius vero quod sancto et iuste vixerint, *ibid.* 67, 70, 102. Nemo in hac vita sine peccato, xv, 434; xvi, 102, 104, 254; xvii, 250; xix, 138, 389, 541; xxvii, 91; xxviii, 205, 206; xl, 243, 244. Quantumvis iustus, iv, 64, 222, 288; xxix, 377; xxxvii, 273, 466. Verum dixit, qui hominem non esse sine peccato dixit, xxxvii, 312.

Christus solus sine peccato, xii, 584, 582. Excepit uno Mediatore, nemo in hac vita sine ullo peccato, xxxviii, 339, 357, 376, 480; xxxv, 72, 83, 222, 266. nec ipse Paulus, xxxviii, 356. Nullus excepto Christo fuit vel esse potest qui nullum habuit peccatum, xxxviii, 364, 365, 370; xxxvii, 26. Et hoc ad indeclinabilem fidei professionem pertinet, xxxviii, 384. Quamvis fieri possit ut sit homo sine peccato, *ibid.* 411. Erat Dominus mortalis, sed non de peccato, viii, 447. Solus esse Adam non est natus, *ibid.* 448. Solus sine peccato venit, qui nos peccatores invenit, viii, 395. In solo Christo nihil invenit diabolus, xix, 458. Peccatum quod patet Christus ignoravit, viii, 21. Peccatum vel trabendo, vel addendo habebat; nullum habuit Christus, xix, 282. Peccatum nec in minima fuit, nec in corpore quod sibi verbum aptavit, viii, 24. Peccatores omnes solus a peccatis liber atque liberator invenit, xii, 234. An preter Christum aliqui habebit solus cum de peccatis agitur, inquit Augustinus, xxxvii, 243.

Qui dicit vel esse vel fuisse hic aliquid, præter Christum, qui nullum haberet omnino peccatum, utemque tollerandi sunt, xi, 244. De sancta Virgine Maria, propter honorem Domini, nullum propositum cum de peccatis agitur, haberi solo questionem, xxxviii, 514. Preter Virginem nullus sanctorum sine peccato, *ibid.* Christus veniens in hominibus non invenit, nisi quod damnaverit, xvii, 438. Peccatum omnino nullum inesse in homine aut non potest,

aut forte diffidillimum est, xxxix, 296. Nemo hic potest sine peccato vivere, xviii, 214. Quomodo quidam in hac vita dici possunt sine peccato, xxxiv, 148. Aliud est iuste vivere, aliud esse sine peccato, *ibid.* 70. Et iustus quis esse, et sine peccato non esse potest, xxxiii, 517. Aliud est non habere peccatum, aliud non obedire ejus desiderijs, xxxiii, 539. Conflictus contra peccatum, xxxiv, 23. Unde certantes cum vilis, non sumus sine peccato, xxxv, 174. Aliud est non peccare, aliud non habere peccatum, xvii, 183. Peccatum non habere, quid, xxxiv, 317. Nemo ita iuste vivit in hac carne, ut nullum habeat omnino peccatum, *ibid.* 41. Aliud est esse sine peccato, aliud esse sine quærela, *ibid.* 22. Aliud non facere bonum, aliud non esse sine peccato, etiam si homo faciat multa bona, *ibid.* 27. Multi sine crimine, nemo sine peccato, *ibid.* 427.

Mortifera peccata non facit bonæ fidei Christianus, xix, 546. Sine crimine potest aliquis vivere, non sine peccato, tri, 178. Qui ambulat in viis Domini, peccatum non operatur; et tamen non sunt sine peccato, xi, 287. Paucissimi sunt, qui ab inæmte adolescentia nulla damabilia peccata committant, iv, 191. Peccata levia non potest homo non habere, quandiu carnem portat, xvi, 433. Quandom homo fiat sine peccato, non est definitum in iudicio Palæstine, xxxiv, 96, 103. Peccata alla sacramentorum et verbi Dei dispensationibus, alla laici quotidiana, xxi, 300, 301. Peccata que obrepere solent, *ibid.* 302. Perfectos fideles hic non esse sine peccato, ex oratione Dominice intelligitur, xxxiv, 45, 46; et manifestum fit, *ibid.* 42. Iusti merito orant pro remissione peccatorum suorum, xi, 523. Quo sensu qui iustus est ex Deo non peccat, xxxiv, 35, 126; et non potest peccare, xxxiii, 493; et nemo sine peccato, *ibid.* 342, 343, 344. Cur nemo in hac vita sine peccato, *ibid.* 358. Cur culpa est hominis, quod sine peccato non sit, cum sine gratia non possit esse sine peccato, xxxvi, 11. Vult Deus hominem esse sine peccato, *ibid.* 7. Cur præcipitur homini esse sine peccato, *ibid.* Consultissime præcipitur

homini esse sine peccato, quare, *ibid.* Cur Deus præcipit hominibus ut non faciant ullum peccatum, cum sciat hæc neminem impleturum, xxxiii, 355.

Non peccare datur a Deo, quomodo, xxxvi, 429, 430. Necessarium fuit homini ad auferendum superbia occasione, ut absque peccato non esse possit, xxxiii, 506. Enoch et Elias non permissi sunt hic vivere, quod nemo hic sine peccato potest vivere, xxi, 44. Peccata eorum quorum iustitiam commemorat, quamvis Scriptura non referat, non tamen hi sine peccato, xxxiii, 513. Testimonia Scripturarum et exempla quibus probatur hominem non esse sine peccato, *ibid.* 345. Elusionis Pelagiorum prologus sine peccato, quod perfectus in æquæ re dicitur in Scripturis, *ibid.* 355. Etsi aliquoties in Scripturis invenitur, homines diclas esse sine quærela, non invenitur qui sit dilectus esse sine peccato præter Christum, *ibid.* 492. Considerata in Scripturis norma iustitiae, homo quantumcumque profecerit, invenitur peccator, x, 499; xii, 374. A peccata nec illi immunes fuere, qui Dei præcepta custodisse laudantur in Scripturis, x, 494, 495. Quare peccata magorum virorum scripta sunt, v, 29; xxxiii, 513. Nullus in membris Christi dicere audeat se non habere peccatum, xii, 361. Peccatorum post baptismum commissorum veniam petere ad omnes pertinet, etiam ad Apostolos, *ibid.* 412. Qui sine peccato se vivere existimat, ille nescit ut veniam non accipiat, tri, 478. Non propter arrogantiam fatendam; sed propter veritatem fatendam, non dicunt sancti se non habere peccatum, xi, 385. Si quis forte hic esse peccato, quanto magus est, tanto magis humiliat se, xxvi, 329. Peccasse se qui necit, Deum facit mendacem dum se vult facere veramem, xxi, 454. Peccatum esset, si quis non habens diceret se habere, xxvii, 205. Secundum Ambrosium nemo sine peccato in hoc mundo, xxxiv, 148. Hominem posse esse sine peccato in hac vita non statim negandum, quare, xxxiv, 338. Potest homo esse sine peccato in hac vita, et tunc talis non sit, xxxiii, 475; xii, 545, 548.

Quomodo, xxxiii, 339, 340. Posse hominem esse sine peccato, si velit, quod sensu, xxxiv, 402. Cum sine peccato vivere possit homo, cur nemo sine peccato, *ibid.* Etsi sine peccatis esse non possumus, oderimus tamen ea, xix, 548. Quis esse sine peccato verissime dicitur, xxxiii, 539. Esse sine ullo omnino peccato, nondum æquat hominem Deo, *ibid.* 511. Sine peccato nemo vivere, mortui sint sine peccato, *ibid.* 513. Meretur hinc extra sine peccato, qui peccata, sine quibus hic non vivitur, munda non neglexerit, x, 244. Sine omni peccato esse nominis in resurrectione spectandum est, xvii, 135. Nullum habere vitium, iustitia est posterioris vite, quæ presentis erit præmium, xxxvii, 438. Post resurrectionem non solum nulla peccata, sed nec ulla desideria vitiosa, xxxiv, 184.

In celo nulla peccata remittuntur, quare, xxxv, 419. Peccatum nullum esse poterit in regno Dei, xxxvii, 540. Non posse peccare, præmium sanctorum, *ibid.* 452. Peccata sine quibus hic non vivitur, pedum lotionem significant, xvi, 102, 103, 113. Nemo cui necessaria non fuerit remissio peccatorum, xxxvii, 42. Homo cum debeat esse sine peccato, hoc quidem potest, sed non sine gratia, xxxv, 6. Patet homo sine peccato esse, sed auxiliante gratia, xxxiii, 320. Homo nominis gratia Christi potest esse sine peccato, xxxiv, 13. Nemo in hac vita sine peccato, etiam per gratiam Dei; quavis asserere hominem per gratiam posse esse sine peccato, sit tolerabile, xi, 409. Ad non peccandum quævis liberum esse non dabitur arbitrium voluntatis, tamen ejus potestas non sufficit, nisi adjuvetur infirmitas, *ibid.* 401, 416. Ad peccandum anima sui ipsa sufficit, non ad sanandum peccatum quod hæserit, xvii, 337. Ut non peccemus, liberum arbitrium ut peccare nolimus, gratiam, sed tantum ut peccare nolumus, *ibid.* 7; 8. Impietate sceleratissima negatur, sine gratia Dei hominem sine peccato esse non posse, xxxiii, 491. Error eorum, qui dicunt vivere hic hominem sine peccato, minus permissus, *ibid.* 413.

Peccatum vitari potest, si vitata natura sanetur gratia, xxxv, 4, 5. Ut peccato moriamur, gratia opus, xvii, 12. Natura humana potest perfici, et esse sine peccato, sed gratia Dei, xxxiii, 533. Peccatum sine gratia vitari non potest, xxxviii, 146. Nullum est peccatum quod facti homo, quod non possit facere et alter homo, si dicit rector a factus est homo, xviii, 541. Omne erimen, factus, vel peccatum, nostra est negligentia, et omnis virtus et sanctitas, Dei est indulgentia, *ibid.* 531.

Peccatum nunc homini cum morte dominatur, xxvi, 168. Peccati servus, quis, xxxvi, 200. Non omnis qui servus est peccati, facit peccatum; sed qui facit peccatum, servus est peccati, *ibid.* Captivi facti sumus, quæ venudati sumus sub peccato, xii, 90. Peccati servitus miserabilis, xv, 449. De servitute peccati et regno libidinis fuge, xxvii, 292, 293. Peccatum non regnet in mortali nostro corpore, xv, 436. Quomodo et quando non regnat, xvii, 13. Iusti militant, non ut non sit concupiscentia in eorum corpore, sed ut non regnet, v, 491. Peccatum in nobis non regnabit, si desideris quibusdam non obderintur, xvii, 7. Peccati regnum evellitur duobus modis, xvi, 201. Peccati regnum laici Leges occidisse, Juliani sententia, xxxvi, 467. Dissentit, *ibid.* 451, 452. Peccatum quomodo mortuum erit sine Lege, xxxviii, 147. Et quomodo revivit, xxxviii, 147; xxxv, 419. Quoddam peccatum abundavit per Legem, xxxvii, 467, 468, 472. Peccatum non deputari, est ipsam ignorari, et peccatum esse non putari, xxxiii, 277. Peccatum an non imputatur, cum non est Lex, xxxv, 453. Peccatum non deputatur, id est, non apparetur, xvii, 9. Unde concisum homo inlabitare in carne sua peccatum, xxxviii, 151. Peccatum, nisi vitatum, gendit, sicut tenebre non vivendo, diglucit, xvii, 16; et sentitur, xxxviii, 84. Ignorare peccatum, quid sit, xix, 306. Peccatum ignorare, est illud nolle, non approbare, xxxiv, 423.

Peccato quoniam dominatur, xxxviii, 521, 522, 526. Peccati corpus evanescere, quid, xvii, 12. Quomodo evanescatur, xxx, 300. Peccato pavimentare,

xxi, 186. Peccata consequentium temporum non recte comparantur Adæ peccato, xxxvii, 495. Non talem esse conditionem consequentium delictorum, qualis fuit delicti primi in paradiso commissi, *ibid.*, 496.

Peccatum mors animæ, xvi, 30. Sola mors animæ, xxviii, 49. Mori potius eligendum est, quam peccare, xvi, 63, 69. Dolenda tantum peccata, mala alia ferenda, vii, 503. Vanitatis similis homo efficitur per peccatum, qui veritatis similis erat dum crearetur, xi, 432; xii, 436. Iniquitas sola longe a Deo facit, xii, 288. Peccando recedit homo a Deo, propinquat pie vivendo, quomodo, xi, 515. Peccata sola a Deo separant, ii, 490. et a salute a vita æterna, xxxlii, 297. Quomodo a vita æterna impediunt, xxvi, 464. Peccata quedam ita impediunt perventionem ad regnum Dei, ut tamen meritis sanctorum impetrent indulgentiam, ix, 225. Quænam sint illa peccata, *ibid.* Obliviscere æternam salutem non potest, nisi qui omnes superbia sunt horos inanes, peccata sua confitens complanaverit, etc., xii, 207. In peccato tenebræ et frigus, xv, 248; xvi, 440. Peccata tenebræ sunt animarum, xxxi, 251.

Peccatorum confessio, ix, 520. Peccatorum apud Deum confessio, spem excitat, xxv, 29, 322. Peccata sua Daniel quotidie Deo confitebatur, xi, 244. Peccata melius accusantur, ut pereant, quam excusantur ut maneant, xi, 220. Peccatorum confessio prava et excusatoria, vii, 453, 454. Peccatorum legem bonum et legem malum, *ibid.*, 451. Peccata addunt peccatis, cum peccata que facta sunt, comparantur aliis peccatis, xv, 57. Peccata non operire, in, et operiet Deus, vii, 453. Peccati excusatio, et perversa defensio, xvii, 339, 346, 361, 414. *Vide* POENITENTIA. Peccati excusatio, superbia est peior et damniabilior, iii, 190. Peccata non confitentur, sed defenduntur, tumo delictorum comparantur, xvii, 361. Peccata cum excusamus, diaboli triumphat; cum accusamus, gemit ac dolet, *ibid.*, 415. Cum peccata nostra cognoscimus, Dei gloriam commendamus, x, 415. Deus avertendo faciem, peccata delet; advertendo scribit, viii, 452. Avertit Deus faciem suam a

peccatis tuis, sed non avertit faciem a te, vii, 350. Tu a peccatis faciem poli avertere, si vis ut Deus ab ipsis avertat faciem suam, vii, 301; xii, 46. Peccata cum attendi, necusat et punit homo; non attendit Deus, defendit, liberat, vii, 450. Peccata sua qui non vult videre, post deorsum se ponit, et aliorum peccata acute attendit, xi, 7. Peccata sua qui defendit, aut Deo tribunt, redarguntur, vii, 433, 454; viii, 185, 468; ix, 12, 330; x, 337; xii, 317, 342, 364, 365. Peccatorum confessiones, ulcera que foras erumpunt, xiv, 339.

Peccata quomodo puniunt, senti qui sanum habet intellectum, viii, 181. Peccatum sarcina, quam cito deponenda, xv, 66. Peccati gravitas turbare nos debet, xvi, 42. Peccatum displicere debet, xvii, 331. Peccata sua homini displicent, cum ei Deus loquit, xv, 95. Peccata non vere plangis, si lacrymæ curant, et manus cessant, xi, 443. Peccata ne desperando augemus, propinquat ne penitentia portus; rursus ne sperando augemus, datus est dies mortis incertus, xxi, 334. Peccatum ad se convertendum ut ejus obtineatur remissio, xxviii, 322. Peccati conversio debet esse ad hominem, quo sensu, iii, 329. Peccata diaboli modis, et modis, illa et caveantur, xxxiii, 345. Peccata triplicis generis triplici remedio sananda, xxvi, 91. Peccatum per peccatum non debet declinari, ii, 45.

Peccatorum genus duplex, ix, 266. Peccati genus triplex, xvi, 30; xxvi, 99; xxxviii, 12. Peccata omnia et continentur hæc tria, voluptas carnis, superbia, et curiositas, vii, 195. Peccatorum quatuor genera, xvi, 37. Peccata tres differentie, xiv, 164. Tanquam tres mortes, *ibid.* Peccatorum genera duo, in Deum, et in hominem, xii, 464. Peccare in Deum et peccare Deo, quod sit, vi, 338. Peccati in Deum non est ratio, xxi, 198. Peccatum hominis vel angeli nihil nocuit Deo, xxv, 522. Peccatum Deo non nocet, xxv, 892. nec nocere potest, *ibid.*, 57. Quomodo ergo contra Deum est, *ibid.* Duobus modis peccat homo autemquam fiat sapiens, xxxvii, 408. Peccata omnia aut ad corrupte-

lam pertinent flagitiorum, aut ad facinorosa nocendi, xxvi, 254. Peccatum in hominem duobus modis committitur, uno, si haldatur; alio, si cum potest, non adjuvetur, xxvii, 535. Peccatum omne magis obest facienti, quam patienti, xxvii, 107. Peccatum in Spiritum sanctum an schisma potest dici, et traditio Scripturarum, xxix, 239. An peccatum illud schismaticum non debet obijci, *ibid.*

Peccata alia sunt contra naturam, alia contra mores, alia contra præcepta, xxxix, 48.

Peccatum appellatur peccati delectatio, v, 491. Peccatum in membris, de quo Apostolus, est violenta quædam carnis illecebra, est violenta quædam hujus, *ibid.* Peccati lex dicitur peccatum, xxxviii, 975. Peccatum dicitur concupiscentia; quia inde oriuntur cuncta peccata, xix, 311. Peccati lex in membris, quid, xxxviii, 453. Peccati lex est violenta consuetudinis, xxv, 180. Peccatum appellatur illecebra, desideria laupellat Apostolus illicita desideria quæ originali, xi, 390. Peccatum ad mortem, quid, xiv, 498; xxxvi, 39. Peccata imitationis in mundo, xxxvi, 348. Peccatum quod Judæi non habuissent, si Christus non venisset, xviii, 295. Cur mundus de solo peccato arguitur incredulitatis, xi, 217, 222. Peccatum aliud tantummodo peccatum est, aliud est etiam poena peccati, iv, 382; xxxvii, 360, 371; xli, 468, 476, 482. Peccata quedam sunt, que et peccata sunt, ut poena sint etiam peccatorum, ix, 48; xxxiii, 500; xxxv, 329, 330, 399; xxxvii, 77. Nonnulla etiam de ira Dei sentiuntur peccata, xvi, 191. Peccata peccatis puniuntur, xxxvii, 177. Venit hoc de poena peccati, ut homo adversus se ipsum divideretur, qui subditus esse noluit, ix, 394; xii, 429. Peccatorum quorundam perpetrandum, xxxviii, 188. Peccata quedam manifesta, ex poena veniunt quorundam occultiorum, xxxviii, 371. Peccatum manifestum utile ad sanandum vitium occultum superbia, iii, 190. Peccatorum iudicium et poena, que nunc occulte agitur, vii, 198, 189. In ipso anno continuo poena sequitur culpam, plerum-

que major non sententia creatae gravitate, xxxix, 272. Deus non operet iniquo, sed opere justo facit, ut iniquum peccata sint etiam poena peccati, xxxvii, 179, 180. Objectioni contra sententiam de peccato et de poena peccati satisficit, xxxv, 326. Peccati actualis duplex est origo, xxxvii, 376. Duplex causa, quæ dicitur, Peccati causa duplex, ignorantia et concupiscentia, *ibid.*, 425, 426. Ignorantia et infirmitas, xxvi, 452; xxxviii, 332, 358. Aliud peccatum, aliud concupiscentia peccati, xxxvii, 364. Peccatorum causa, aut ignorantia, aut consuetudo, xv, 383. Peccati Adæ iustissima poena, ignorantia et difficultas, xxxviii, 546. Peccata omnia ab illa erroris et perversi amoris radice veniunt, cum qua nascitur omnis filius Adam, iv, 282.

Peccata humana dicuntur peccata ignorantie, xv, 369. Peccata ignorantium, xxvi, 975. Peccata ex ignorantia, xxxvii, 345. Omnis qui peccat, quomodo non viderit nec cognoverit Deum, xxvii, 36. Peccatum scientiam, quem nescientis, gravius, xxxi, 316; xxxv, 467. Peccata ignorantia leviora, quam que a scientibus committuntur, xxxviii, 328. Peccatum sine dubitatione est ipsa ignorantia, in eis qui intelligere noluerunt; in eis autem qui non potuerunt, poena peccati, xli, 64. Peccata nolentium sunt peccata nescientium, xv, 381. Peccata ignorantie etiam possunt esse in baptizatis, xvii, 65. Peccata ignorantie et sunt omnia, quando quisque bene fieri putat, quod male fit, xxxviii, 466.

Peccata ex infirmitate de traduce primi peccati Adæ, et de consuetudine mala veniunt, xxxv, 282. Peccata quotidiana omnes ex carnis infirmitate contrahimus, xxi, 303. Peccatum fragilitatis si irrepserit, quid facendum, xvi, 454. Quomodo duo incitamenta, voluptas et dolor, xv, 489. Contra hæc duo remedia, *ibid.* Omnia peccata duo res faciunt in homine, cupiditas et timor, viii, 151; x, 97. Peccando quisque animam suam diabolus vendit, pretio voluptatis, xxi, 16. Peccatum si non delectaret, non fieret; nec delectaret, si sanitas esset, xix, 371. Justitia si minus delectet, quam pecca-

tum, aut si non delectat, aut si minus quam dignum est delectat, hoc fit de languoribus animae, *ibid.*

Peccata que occulte sunt, dulciora, xvii, 45. Peccati dulcedo fallax, xxxviii, 148. Peccatum quasi rhamnus, primum delectat, postea compungit, ix, 50. Peccatum dulce est, sed amara est mors que perducit, xviii, 309. Propter quod peccat homines, morientes hinc dimittit, et ipsa peccata secum portant, *ibid.*

Peccatum non committitur sine causa, xxv, 35, 36. Non committitur nisi ob nihilitem aut delectationem, xxvi, 464. forte ipsum peccare nemo velit, sed propter aliud fit, quod vult propter utilitatem temporalem, an saltem propter sanctitatem servandam admitti possit, xxvi, 464. Faciat homo etiam pro temporali hominum salute quod potest; ubi nisi peccando potest, jan se existimet non habere qui faciat, xxvii, 474. Peccata nulla quasi bono facienda, *ibid.* 487. Peccata compensativa, nec ipsa admittenda esse, *ibid.* 490, 494, 505. Peccatum non solum illud est quod in turpi aut iniquo facio apparet hominibus; sed etiam si habeat speciem boni operis, et tamen propter mercedem temporalem fiat, non propter requiem sempiternam, xvii, 430. Peccati inanimiter putat se esse victorem, qui poma timore non peccat, xi, 104. Voluntate peccat, qui solo timore non peccat, xxvii, 417. Peccare non debes, non timore penae, sed amore iustitiae, xix, 360. Timore iustitiae est, qui poma timore non peccat; cunctans autem erit, si amore eius non necet, xv, 104. Peccatum quisque tantum edit, quantum iudicium iustitiam, *ibid.*

Peccata quod modis fiunt, xxvii, 426. Peccata multa in interioribus dietis, que non sunt in exterioribus factis, xxvii, 214, 215. Sed nulla in exterioribus factis, que non procedant in interioribus dietis, *ibid.* Peccata lingue et peccata cordis quis vitare potest? xxi, 161. In ipsis concessis peccata contingunt, si exceditur modus debitus, xvii, 257; xx, 467. Tres vel quatuor in peccatis progressus, xviii, 533; xix, 110. Tria sunt quibus impletur peccatum, sugges-

tionem, delectationem et consensum, xvi, 463; xxvii, 469. Tria hec humilia sunt, his que in tentatione primi parentis acciderunt, *ibid.* Peccatum non in desiderio pravo, sed in consensu, xvi, 7. Peccatum inest cum delectaris; regant, si consensu, xviii, 440. Peccata peccatis quomodo connectuntur, ix, 30; xli, 468, 483. Omnis qui peccat, adversa charitatem facit; proinde qui in uno offendit, factus est omnium peccator, nullum peccatum nisi, nisi contra charitatem, xli, 356. Homo tanto plenius iniquitatis, quanto inanius charitatis, *ibid.* 357.

Peccata omnia paria esse Stoici contendunt, xxvi, 505. Dicebat idem Iovinianus, quod et Nectarius existimant; hinc refellit Augustinus, xxxix, 283, 284, 295. Peccatum et crimen, quod differant, xi, 390. Utriusque definitio, vi, 360, 361. Etiam in parvulis debita et delicta, xli, 170, 171. Peccata venialia et crimina, xxxiv, 426. Daumabilia et venialia, xxxvii, 18; xxxvii, 376. Peccata grandia, et peccata minuta, xv, 96. Gradus in peccatis et in reatu, xvi, 153. Peccata sunt quedam, de quibus deire non propter illa perituri sumus, impossibile est, x, 270. Peccata que sint levia, que graviora, non humano sed divino sunt pensanda iudicio, xxvi, 149. In omni peccato, plus in maiore, minus in minore, tamen contra iustitiam concupiscunt, *ibid.* 327. Peccatum esse ex intentione aliud alio levius; non tamen faciendum levius, quod sepe alterius generis peccato gravior est, xxvi, 480. Peccata, que crimina nominantur, xii, 357. Peccata graviora, quibus debetur certa condemnatio ac separatio a parte spirituali, xvii, 256; xviii, 183; xxi, 301. Peccata que penitentiae laborem exigunt venienterem, xxi, 468. Peccata sunt aliqua in Christianis, que inimicorum persecutione graviora sunt, xiv, 188. Peccata venialia, peccata iustorum, que, xxviii, 12; xxxvii, 458, 469, 517. Sine peccatis venialibus hanc vitam non ducitur, *ibid.* 358. Peccata venienter venialiora, cum is qui reus est, correctionem promittit, xl, 208. Peccata venialia iustum a vita aeterna non impediunt, *ibid.* Quatenus dimittantur,

xxxvi, 376. Minuta peccata quaedam recensentur, xvii, 257; xviii, 200; xx, 357. Peccatorum venialium exempla, xxxvii, 516. Peccatorum venialium multitudo in uno homine, *ibid.* 517. Peccata minuta non continentia, xvii, 256; xviii, 184, 209. non negligenda, xxvii, 126. Si negligantur, occidunt, xv, 96.

Peccata cavenda, etiam que videntur minuta, xvii, 306. Peccata si negligantur, quia minuta; lineantur, quia nulla sunt, xli, 159. Peccata levia si contemnis quando appendis, expavesce quando numeras, xvi, 434. Peccata levia simul congregata, quasi scabies, aut necant, aut decus nostrum exterminant, xxi, 302. Peccata levia tanquam aqua intrant per rimulas ad sentinam, ix, 255. Peccata minuta quotidiana massam et cumulum efficiunt, x, 384. Si non singula suis molibus conterunt, omnia tamen aerevo nos obrunt, ix, 390. Peccata minuta multitudine obrunt, nisi a Deo dimittantur, xvii, 256; xviii, 183; xx, 468. Peccata levia, multa, faciunt unum grande, xvi, 454. Parva peccata, si tamen crebra, sicut unum grande peccatum, nos gravant et opprimunt, xli, 416. Peccata parva que subreptum vigilantibus, superbia crescunt, humilitate perituntur, xxv, 439. Vitare peccatum quisque debet levius, potius quod minus, quam gravior quod alienum, *ibid.* 440. Peccata que levia videntur, sunt interdum gravissima, *ibid.* 151. Peccata quisque astimat graviora, pro ut vite quam diligit facienti injuriat, *ibid.* 463. Peccata horrenda, nisi vitentur levia, *ibid.* 452. Peccata sola iniustitia exhorrescimus, *ibid.* Vix peccatis hominum, que sola iniustitia exhorrescunt; usitata vero sepe videntur omnia tolerare, sepe tolerando nonnulla etiam facere cogimur, xvii, 418. Que putant homines leviter habenda tanquam in carne peccata, Deum ipsum ledunt, vi, 149. Peccata carnis mortifera, xviii, 397, 398. Peccare in proprium corpus cur solus dicatur fornicator, cum operibus carnis alia peccata tribuantur, xix, 385. Unde impii, quibus gratia non subvenit, alii impii, alii minus peccant, xxvii, 385. Peccata graviora devitanda, miniora tri-

plici remedio curanda, xvii, 256, 257. Peccatorum quotidianorum mandato, et medicina quodlibet, xvii, 319; xviii, 49, 183; xix, 347; xx, 357, 467. Peccata leviora Oratione Dominica delentur, xxvi, 144, et elemosynae, xxxiv, 18, 22, 427. Peccatorum venialium penitentia, jejunia, elemosynae et orationes, morata sunt in Scriptura, xviii, 516. Peccant multi dum putant se non videri a Deo, xviii, 281. Peccare si vis, quare ubi te non videt Deus, et fac quod vis, xix, 136.

Peccatis alienis an quis possit obnoxius esse, xxvii, 404. Peccatum cupisnam non alter perpetrat, xxxvi, 324. Peccatis alienis quis communicet, xviii, 458. aut non communicet, xviii, 462; xxxi, 187, 188, 189, 190, 192, 194, 195. Peccatis alienis communicare est ipsis communicet, xxxi, 431; xxxviii, 25. Qui vitis nutriendis pariet et lavet, ne contrahat peccantium volentem, iam non est insericus, quam qui non vult cultum rapere puero ne audiat plorantem, xxxix, 296, 297. Quot modis dici possit aliquis peccasse cum alio, xi, 218. Qui consentit peccatori, si peccatis propriis, non alienis premitur, xli, 198. Peccatum alteri statueret, vel stultia benevolentia, vel malitiosa invidentia, xxxix, 314. Peccantium non consentire, qui eos non vult peccando colubere, xxix, 440. Ut durum est conveniunt prebere peccantibus, ita impium matum negare molestias, xl, 431, 432. Peccata aliena non prejudicant, xxxxi, 270. VITE ECCLESIAE, MALI. De peccatis alienis nemini calumniamus, nemini calumnia formidanda, xxxvii, 30. Peccata aliena si maculant, sibi ipsi prejudicant Donatistas, *ibid.* 31. Peccata aliena ad se pertinere molestias, xl, 432. Peccata aliena si quis ad se pertinere existimat, pertinent ad eum, *ibid.* 34, 47. Peccata aliena non obsunt aliorum salutem, cum Christi nomen invocatur, *ibid.* 71. Peccata aliena non obesse ostendit ipsa Maximianistarum a Donatisten susceptio, *ibid.* 183. Nullus cristianus suscipit, *ibid.* xxxix, 183. Peccatis alienis ignoratis neminem maculatur, fassi sunt episcopi Donatistae, qui

ad Collationem venerant, xxxix, 60. Peccata aliena non maculant, xxxxi, 34, 41, 417, 418, 490; xxxix, 202, 204. Non maculant quoniam in unitate, xxxix, 23, 24, 25, 26. Peccata alienis tameniam constantiam, ne propterea negligendam aliorum correptionem, xxi, 403. Peccata aliena patienter portanda, xvii, 180. Sic portanda, ut corrigantur, *ibid.* 184. Quando peccatur ab aliquo, agendum est ut ab altero nesciatur, xviii, 396. Peccata aliena non curiositas attendenda, xvii, 329. Peccata aliena an quisquam debet evitare peccatis suis, xxvi, 441. Peccata aliorum apud Ecclesiasticos iudices accusandi mos unde negatur, xxi, 310. In via fidei, pro non peccatis habentur, quibus peccata non imputantur, xi, 889.

Peccata male consuetudinibus difficile solvuntur, xvi, 45. Familiaritas cum peccato, tanquam cum serpente cavenda, xvii, 338. Peccata consuetudine vilescunt, ut jam ne sentiantur, *ibid.* 317. Peccato quodcum non admisso, solvuntur cetera; admisso, confirmantur natura, xvi, 307. Difficile est, ut dum perversi homines vita deviant, non in eorum contraria perniciter currant, v, 454. Quomodo a peccato anima resorpat, *ibid.* 324. Aliud est recedere ab omni peccato, aliud recessisse, xxxix, 28. Parum est recedere a peccatis, si praeterita curare neglexerit, xvii, 389. Peccato potest anima mortua esse, quoniam quasi adhuc vivit peccatum, xvi, 13. Quando morietur peccatum, *ibid.* Peccatum minuitur in vita proficientium, consumitur in vita perfectorum, xv, 435. Tanto proficiens a peccato fit longinquior, quanto plenitudo iustitiae propinquior, xxxix, 28. Peccata proclivis sunt, et laboriosa iustitia nisi amantibus, xxxvi, 409. Peccata omnia omne et deletatione iustitiae superanda, xxxiii, 948. Nihil si probat spiritalium virum, quam peccati alieni tractatio, xvii, 140.

Peccatum imputatum esse non potest, xvii, 300; ix, 71; xxvii, 229. Toleranter peccant, qui flagello corriguntur et sanantur, x, 270. Ad naturalem iustitiam ordinari pertinet, ut peccata non fiant, aut imputata esse non valeant, xxxi, 133. Peccatum est contra naturam,

sed supplicio redigitur ad naturam, *ibid.* Peccatum aut a Deo, aut ab homine puniendum est, xvii, 300. Peccatum puniendum est aut ab homine poenitente, aut a Deo iudicante, xvii, 329, 333, 410. Nihil aliud agit quod venietur poenitet, nisi ut id quod male fecerit, impunitum esse non sinat, xi, 210. Peccare volebas, et laborare nolebas; ut parum tibi esset quod esses injustus, nisi et eam injuriam voluisses, a quo in te vindicari noluisses, viii, 256. Pulvis amara correptionis non respicienda, xvi, 240. Poenitentiae utilitas et sanitas, xxxi, 71. Poenitentiae humilissime locus semel in Ecclesia conceditur, xi, 211, 212. Ne medicina vilis minus utilis esset agrotis, *ibid.* Opera communi quibus poenitentiae locus in Ecclesia non conceditur, non inutilis, xx, 211. *Vide* PUNIENTIA. Peccatum si puniendum non esset, nec peccatum esset, xvii, 300. Peccata quomodo puniuntur, aut diluuntur, xxxi, 133, 328. Peccata punire ac donare peraeque pertinet ad Deum, *ibid.* 284. Dei videre peccata, punire est, vii, 446. Peccatum cur non statim puniat Deus, xxxvi, 94. Multa hic videntur multa, sed eorum poenae reservantur, xxxvi, 140. Sponte peccavit homo, sed non sponte damnatus est, xvii, 23. Peccati poena juste decernitur, v, 427, 428. Dominus peccatum non puniendo, non facit peccatis, xv, 371. Peccati poena angelis et hominibus communis, xvii, 113. Peccatum temporale an juste plebitur aeterno supplicio, iv, 182. Peccati merito vindicta est aeterna, xxxix, 273. Peccatorum poena et exitus est, ut primo ex-piditulum iuge vastentur, deinde malorum operum putore a caetu beatorum abjiciantur, postquam abjuncti ab eis submersi ineffabiles poenas hant, vix, 230. Peccata postquam aeternam digna, temporalius emendationibus puniuntur, xxxix, 70. Peccatorum supplicia quid Deus donet electis ostendunt, xxxviii, 179, 183. Peccantem hominem nec im-punitum esse permittit Deus, nec sine misericordia derelinquit, ii, 237. Peccati poenae iustae sunt, xxxvi, 303, et variae, xxv, 26. Peccati hominis propria poena, xxvi, 143. Unicuique homini supplicium fit de peccato suo, vix, 181. Pec-

cata in hominibus Deus non puniit, que commissuros eos aliquando praeservit, ut docebat Pelagium, xli, 83.

Peccatorum poena quare calix appellatur, vix, 230, 231. Deus non de se proferri unde peccata puniuntur, sed ipsa peccata se ordinat, ut que fuerunt delectamenta homini peccanti, sint instrumenta Domino punienti, *ibid.* 181, 183. Peccati perniciosa dulcedo per amaritudinis tribulationis digeratur, xx, 464. Anima luendo poenas peccati sui, habet digressivalem boni et mali, vix, 246. Poenam ad respicientiam erudimur, *ibid.* 349. Poena facit peccantes confundi, quod non fecisset impunitas, xxxvii, 178. Poena corporis est si non a voluntate, tamen revocatur ab opere peccati. Iustitia vero sic amanda est, ut ab ejus operibus animae poenae corporis non collidere non debeant, xl, 105. Transgressio Prophetae morte punita temporali, sed non aeterna, xxxvi, 609. Quomodo viri sancti nonnulla peccata morte puniuntur, xvii, 191. Pro peccato unius, alter non est plebitendus in iudicio hominum; in iudicio autem Dei quaelibet puniuntur poena visibilibus, vix, 538, 539. Peccata quorundam, corporalibus aliorum mortibus vindicantur, xxxix, 424. Quare hoc, xxxiii, 245. Quidquid a multis peccatur, Deo non est multum, xxxix, 533. Peccata multitudine quomodo corrigantur, xxxv, 241. Quomodo praevaricator, *ibid.* 200. Qui impiste se ordinat in peccatis, iuste ordinatur in poenis, xl, 10. Peccatorum Deus non auctor, sed ordinator, xxxix, 84. Peccatorum ordinatio in supplicis quomodo poena, quomodo iustitia, *ibid.* 254. Peccatum Dei imperii ordinem non perturbat, xxxi, 232. Non inique agit, nisi divino eodemque iustissimo iudicio permittatur, iv, 68. Peccatum ad decorem universi conferit, iii, 39. Animae peccatrices conferunt ad perfectionem universi, xxvii, 373. licet earum peccata huius perfectioni non sint necessaria, *ibid.* 377, 374. Multa bona Deus facit de nostris malis nostrisque peccatis, xl, 334. Non ideo cuncta sunt impleta peccatis in mundo, quia peccatum est, iii, 39.

Peccatum irremissibile nullum est, praeter perseverantiam in nequitia, cum

desperatione indulgentiae Dei, xvii, 72. Peccatum in Spiritum sanctum quod remitti potest in hac vita, xviii, 290, 291, 293; xli, 447. Peccatum in Spiritum sanctum irremissibile, xviii, 324; xxxvi, 433. Peccare in Spiritum sanctum, quid, xvii, 199; xvii, 60. Peccat in Spiritum sanctum, qui desperat, vel contentum praedicationum gratiae et pacis, decretae agere praesentiam, et in finem usque perdurat, xvii, 60, 73. Peccatum in Spiritum sanctum quod non remittitur impenitentia, xviii, 304, 305. Peccatum in Spiritum sanctum irremissibile, est duritia cordis usque ad finem vitae, xl, 486. Questio de peccato in Spiritum sanctum nulla forte in omnibus Scripturis difficilior, xvii, 293. Hanc in sermone nullatenus subire non sinit, *ibid.* 189. Peccatum superbiae, contentus verbi Domini, vi, 446. Nullo sacrificii genere expiatur, *ibid.* 6. Sine peccato ejus qui committit, non potest aboleri, *ibid.* Nullum est peccatum de quo venia non debeat sperari, vix, 354, 422, 406, 453; xvii, 241. Peccatorum remissio omnium hominum hic degenti necessaria, xxvi, 439. Peccatorum remissio fit propter futurum iudicium, *ibid.* 140. Peccatorum remissio ad parvulos pertinet, xxxvi, 395, 402. Peccata dissolvuntur et abolentur in Christi clarificatione, vi, 204. Peccata, solus Christus auferre potest, vi, 284. De peccato solus liberare potest, qui sine peccato venit, xv, 450. Peccati verus nominis morte Christi auferri posse, serpentes exallatus in deserto docuit, xxxix, 323. Peccata tolluntur, cum mors Christi attenditur, xv, 93. Nemo a peccatis liberatur, nisi gratia Dei per Jesum Christum, xxxvi, 280; xli, 66. Peccatum proprie voluntatis eliam solvitur sanatione per Christum, xxxiii, 284. Peccatum quatenus tollit Iohannes, xxxvii, 364. Christus peccatum tollit triplici ratione, *ibid.* 370. Peccatum peccato tollitur, xxxvii,

506. Peccata non fit homo liber Lege, sed gratia, xxxv, 486. Peccatum nulum Lege tollitur, xxxvi, 366, 369. Peccata per Legem oblata non sunt, xvii, 3. Peccatum per gratiam solum auferitur, *ibid.* 6. Peccata non auferunt nisi gratia sibi, qua per charitatem operatur, *ibid.* 7. Lex fecit ut peccatum proderet, gratia ut factum deleteretur, et ne ferret caveatur, xxxvi, 365. Peccatum remissio non semel fit per gratiam, xxxvi, 461. Quot modis fit, *ibid.* 461. Quatenus homo sanatur a peccatis, xxxvii, 7. Liberatio a peccato duplex, xxxvi, 384. Hominem dici a peccatis non posse mundari, calumnia Juliani adversus Augustinum, xxxvi, 274. Peccatorum purgatio qui fit in hac vita, ii, 490. Peccata quibus modis mundatur, xxxvii, 348. Peccata tribus modis dimittuntur, xxxvii, 39. Peccatorum medicamentum, cleomeisyne, jejunia, oratio, xxxv, 164. Peccata oratione expiantur, et Deus placatur, xi, 237, 244. Peccata misericordie sacrificiis expiantur, xi, 217. Ad majora scelera non sufficiunt quotidiana elemosyna, et ea mundaunt, xvii, 257. Peccata exaudivenda sunt quotidie per bona opera, ne evenum depriment, ix, 255. Per elemosinas de peccatis preteritis est propitiandus Deus, non ad hoc emendans quodam modo, ut ea semper liceat impune committere, xvii, 144. Errant peccatores, qui in flagitiis permanenti impunitate se enant, et per elemosinas existimant, *ibid.* 143. Peccata non redimunt elemosynae, nisi vita mutetur, *ibid.* 144, 146. Delentur graviora peccata per Orationem Dominicam, si penitendo vita in melius fuerit mutata, *ibid.* 144. Peccata quantumvis innumera dimittuntur in baptismo, xxxvii, 38. Peccato moriuntur omnes in baptismo, xxvi, 126. Peccata non solo baptismo mundantur, xxxvii, 348. Peccatum remissio non consequitur baptismum, nisi non solum legitimum, sed etiam legitime habeatur, xxxi, 355. Error non credens peccata remitti in Ecclesia, xxvi, 153. Peccata quamlibet magna remittuntur in Ecclesia per penitentiam, *ibid.* 139. Peccatum nullum est, quod penitenti et veniam depre-

canti per Ecclesiam non dimittatur, xiv, 312. Peccata extra Ecclesiam non remittuntur, xxvi, 140; xxxi, 296, 299, 302, 303. Præter Ecclesiam nihil solvitur, xx, 593. Penitentia sola qua in vera religione agitur, imperat veniam, et purgat admissum, xxxix, 380. Per se excitat Dominus, per discipula solvit, xx, 593. Peccatum soluto per Ecclesiam dari potest, suscipiari autem ipse mortuus, non nisi intus clamante Domino potest, xi, 43. Peccatum remissio datur etiam per malos ministros, xxxi, 170. Peccata non dimittuntur nisi baptizati, xxxvii, 39. Qui post baptismum peccat, per penitentiam sanari deuntur, non renovari, xvi, 268. Quibus peccatis facilis venie spes erit, xvii, 361. Peccatis que propter liberationes hominum fiunt, venie concecui non existimandum, vi, 408. Peccati ignorantia ad facilitatem venie pertinet, xxxi, 317. Conditio qua nobis peccata quotidiana relaxantur, xix, 548.

Peccata non dimittunt, nec dimittuntur a Deo, iv, 223; xvii, 38, 146. Peccata alius non remittunt nulla est spes salutis, xx, 467. Peccata alii condonare, antidotum contra omnia peccata, xx, 464. Remedium peccatorum, xii, 437; xxxi, 407. Peccata venia quando et quo animo concedenda vel neganda, xxxix, 290. Peccatum in se commissum dimittit, ut Deus dimittat, magnum opus misericordiae, xxxvii, 329. Peccata dimissa redolent, nisi fratrem charitas non est, xxxi, 254. Peccata omnia delentur, cum ex vera corde et plena fiducia diximus: *Dimittis nobis debita nostra*, xii, 432. Peccata alii dimittendi necessitas, xvii, 187. Delicta invicem nobis donare debemus, et pro his invicem orare, xvi, 113. Veniam omnino deprecati a Deo debemus, non abolitionem, xvii, 360. Tota Ecclesia hæc peti sibi dimitti peccata, xii, 544, 546. Quæ peccata pelius in Oratione Dominicæ nobis dimitti, xi, 389; xxxi, 164. Peccata venialia in Oratione Dominicæ delentur, xxvii, 38. Peccata non omnino, sed eorum quæ ante præcavit et prædestinavit Deus dimitti, xxxix, 424. Cum de corpore exierit, untsquisque, dimittuntur ei omnia, quæ

talia habebat vel dimittenter delita; quæ et quotidianis precibus dimittuntur, xix, 546. Peccatum quibusam Deus non imputat, xxxvii, 42. Etiam in sæculo futuro peccata quadam remittuntur, xxxv, 418. Peccatorum remissio asyllum civium superiorum, ii, 107. Misericordia Domini nulla uberior, quam remissio peccatorum, vii, 459. *Vide MISERICORDIA.* Mortifera securitas peccandi ipse venie contentiones promissa, xxvi, 328. Omnia peccata venia habenda tanquam dimittuntur, a quibus Deus excusandi non committuntur, *ibid.* 321; 330, 331. Peccatum remissionem significat sepultura, vi, 199. *Vide REMISSIO.*

Peccatorum profunditas per abyssum significata, viii, 46. Peccata significantur in Lege cadaveribus mortuorum, vi, 198, 199, et velis undecim operentibus tabernaculum, *ibid.* 277. Peccata sola vincula quibus nos tenebat diabolus, xix, 121. Peccata non solum vincula, sed et criniceuli sunt, ix, 30. Infirmitates pro peccatis in Scriptura nominantur, xx, 172. Peccatum, mendacium nominite appellatur, xxxv, 516. Peccatum omne mendacium est, iii, 164; x, 341. Ad peccatum quod attinet, quod sit in dexteram vel in sinistram declinare, xxxvii, 385. Peccatum nihil est, xxv, 40, et nihil sunt homines, cum non habent substantiam, xii, 68, 69. Peccatum opus servile, xxxviii, 437. Pili, peccatorum symbolum, xvii, 180, 204. Peccatum demoni est sacrificium, xxv, 25. Peccatum quasi scorpium est, *ibid.* 344. Peccatum usuræ acce, xix, 273. Peccata appellatur vulnera, delicta, ix, 427. Appellatur vulnera, *ibid.* 344. Peccatum undecario numero significatur, iii, 964. Peccatum et victim qui differant, xxxv, 6. Peccatum quomodo dictus est Christus, xxvi, 125. Christus peccatum, quia victima pro peccato, xix, 284. Quomodo in dictur assumptio carnis mortalis, xvii, 18. Cum Christi caro, et ipse Christus, xix, 151, 152. Poena peccati peccatum appellatur, vi, 65; xxvi, 125, 505. Peccata dicuntur sacrificia pro peccatis, vi, 433, 452; xv, 452; xix, 192,

284; xxvi, 125, 505; xxxv, 39. Peccatum Adæ cui imputandum est, xxxvii, 35. Cur Deus sciens Adam peccatum non eum revocavit a peccato, *ibid.* 37. Peccatum soli Adæ imputandum, non auctori aut Deo, *ibid.* 35. An Deus debuit permittere peccatum, *ibid.* 40. Peccatum post veniam admissum multo gravius est peccato Adami, propter redemptionis gratiam absum, xvii, 14. Grave est hominem instructum delinquere, gravius est jam absolutum peccare, *ibid.* 12.

Peccator sub iugo est diaboli, xxxviii, 97. Peccator, ex patre diabolo esse dicitur, *ibid.* 112. Peccator omnes, propter arbitrium libertatis, ad inlatum bonem prius hominis pertinere volunt Pelagiani, xxxvi, 415. Peccator generali nomine, aut legis transgressor est, si accipit legem; ut iniquus, si non accipit, ix, 374. Omnis prævaricator peccator est, sed non contra, xi, 502. Qui volebant se confiteri peccatores, addita lege facti sunt prævaricatores, xi, 83. Peccator per legem fit prævaricator, xix, 61. Peccatores terra omnes reputantur nisi prævaricatores legis, vel date in paradiso, vel in corde scripte, vel per Moysen date, ix, 255 et *seq.* Portæ secum traducunt iniquitates peccatorum, xxxvii, 385. Peccator mortis deputatus, ix, 288. Omnes omnino homines mortui sunt in peccatis, iv, 70. Alii necessitate peccant, alii in abundantia, quorum dicitur iniquitas esse adipse procedere, ix, 444. Alii per ignorantiam vel infirmitatem, alii per superbiam peccant, xi, 416. Peccatores dicuntur, cum per ignorantiam peccant, leges prævaricatores cum scientes peccant, xxvi, 153. Nihil interest utrum ipse scelus admittat, an propter te ab alio admitti velis, xxxvii, 584. Pejus est alium ad peccatum inducere, quam ab ipso induci, *ibid.* 376. Minus peccavit homini consentiendo demoni, quam demon male sudeudo homini, *ibid.* 378. Peccatoris aures inter Deum momentem et suggerentem serpentes, x, 337.

Peccatoribus panis veritatis amarus est, vii, 150. Peccatis adversarius, sermo Dei, xvii, 604. Peccator Deum fugere non potest: sed inventi nubique

legem Dei in pena sua, xxv, 75. Peccator avertens se a Deo, cæcus efficitur; nondum sentit peccatum, sed jam habet, xix, 18, 19. Peccatores cæci sunt corde, xiv, 399. Quid agere debent et curentur, *ibid.* Peccator in peccatis suis restum sibi tenet, xv, 37.

Peccator quicunque tanto magis deserit Christum, quanto magis diligit quod improbat Christus, iv, 221. Peccator peior est, si latetur in damno aequitatis, iv, 38. Peccantium felicitate nihil est infelicis, xxxix, 329. Peccator in prosperitate comparatur homo, quod cito transit, i, x, 345. Peccatorum pax non emulanda, ix, 189 et *seq.* Nemo gratuletur homini qui prosperatur in via sua, cuius peccatis deest ultor, et adest laudator: maior hæc ira Domini est, vii, 212; x, 495. Peccatorum felicitas, fovea ipsorum est, x, 389. Peccator in prosperitate similis est pisci, qui hamum jam habet in faucibus, *ibid.* 344. Ideo non sibi displicent peccatores, quia non se attendunt, *ibid.* 486. Peccator tunc continetur dicitur, cum nullam providentiam Dei depicit, vel ad eam se pertinere non credit, xii, 419. Peccatoris descriptio, ubi de eius conversione, xv, 317. Peccatoris conversio et penitentia, viii, 432, 554; xi, 324; xii, 313, 314; xiii, 36. Conversio peccatoris, Dei gratia tribuenda, v, 474. Peccator prius cognoscitur et queritur a Deo, quam Deum cognoscit et querat, xv, 22. Peccatoris videtur et audit Deus, et si nunc tacet, xvii, 318. Peccatores amat Christus, ut non ament esse peccatores, xix, 488, 491. Merita in peccatoribus præcedentia ad justificationem et ablationem, xxxviii, 98. Peccatoris prior labor, ut displicent sibi, ut peccata exproget, ut mittatur in melius; secundum labor, pro eo quod mutatus est, ferre tribulationes et tentationes hujus sæculi, et inter illas perseverare usque in finem, ix, 98. Peccator ut misericordiam consequatur, debet peccatum suum agnoscere, viii, 443. Peccator tremere debet, cum rem se agnoscat, xvi, 42. Peccator estis confiteatur, adhuc reus est, nisi ministri solverint, xvi, 45. Peccator quomodo sanetur, xiv, 321. A peccatore non Deus avertitur et convertitur;

aversus est quia tu te avertisti: ut ab illo fecisti casum, non ipse a te fecit occasum, xix, 209. Peccator perat, ne homo perat, xvii, 360. Peccatores duobus modis evitentur, iv, 206. Peccator ut resurgat, imitari debet Christum resuscitatum Lazarum, xvi, 41, 42. Lazari suscitatio allegoricæ expositionis de suscitacione peccatoris, xv, 246. In reductu peccatoris ad Deum magnanimitas virtutem, doctrina sapientiam imitatur, xxxix, 305. Trius peccatorum genera, et tres peccati gradus, in tribus a Christo suscitatis mortuis figuratur, xvii, 532; xix, 140. Peccatori perire volendi, tanquam leshargio, pie succurrendum, xvii, 312. Peccatores quoslibet qui negarunt ad penitentiam admittendos, ab Ecclesia excommunicati sunt, xvii, 64. Peccatores penitentes clericatum non accipiant, nec ad ipsum rediant ex rigore disciplinæ; poterat tamen eis illos dispensari, xi, 473 et *seq.* Peccator nonnisi paulatim recipit quod amissum est, xx, 462. Si cito rediret homo ad pristinam beatitudinem, ludus illi esset peccando cadere in mortem, *ibid.* 463. Resurgendum celeriter a peccato, xviii, 335. Peccatorem diabolum aut a medicina confessionis avertit, ut in venie desperationem impellit, ut in divinæ indulgentiæ presumptionem inducit, xvii, 340. Peccator nullus de Dei omnipotentis misericordia debet desperare, xvi, 112. Peccator nullus desperet, sed ad Deum per penitentiam confugiatur, xviii, 281; xxi, 313. Peccatorem se confitetur Paulus, ut nullus peccator de se desperet, xix, 455, 490, 493. Peccator de Dei misericordia ita pressumatur, ut non desinat timere justitiam ejus, xvii, 538. Peccatores sic ament mansuetudinem in Domino, ut timeant veritatem, xvi, 374, 379. Peccator non sibi precat, *ibid.* 95.

Peccatoris silentium, clamor impietatis in Deum, vii, 434. Clamor presumptionis, *ibid.* 431. Voces peccatoris in profundum malorum demersit, xii, 155. Peccatores exclatant ad orandum ut peccata deleantur, nimirum, deficient, xix, 158. Peccatores Deus audit, xxxix, 460. Deus exaudit, xv, 492. Pericula eorum qui alios vitis deten-

tos curare satagunt, xxxix, 229, 224.

Peccatorum excusationes diverse, xxvi, 223. Nulla justa est excusatio hominis, non inde jam gratis, sed iusta esset, non inde jam gratis, sed iustitia liberaret, xli, 63, 64, 65. Inexcusabilis est omnis peccator, vel reatu originis, vel additamento etiam propriæ voluntatis, sive qui movit, sive qui ignorat, *ibid.* 64. Peccatori nunquam imolatur, *ibid.* 220, 521. Peccatores jam hæc vita cruciatur, ix, 50, 51, 52. Peccatores plerumque aperti, semper occulte pro suis factis penas divinitus luunt, iv, 68. Peccator in se ipsum sensit, *ibid.* 117. Consentientia scelerati hominis curiores et inferos horrendis et pœnalibus tenebris vincit, xi, 202. De peccatore facit Deus flagellum, viii, 69. Peccator inique existimat facta sua placere Deo, eo quod a vindicta supercedat, *ibid.* 431. Qui aliquando minus non facit, in hac vita, viii, 144; ix, 189. Peccatores Deus hic flagellat, ut corrigatur, xi, 24. Peccatores cum punit Deus, non malum suum eis inferi, sed malis eorum eos dimittit, vii, 147, 235. Peccantium comparatione et pena ascenduntur alii ad recte vivendum, *ibid.* 212. Peccatorem aliquid prospicit Jesus, non ad adiuvandum, sed ad puniendum, xix, 874. Unde aliquid senescent in criminibus, *ibid.* Peccatores nulli corriguntur, multi tolerantur, peniti nesciuntur, xxi, 310. Peccator non facit, sed operibus servatur, catorum polia de suis operibus providentia vii, 209. Peccatores dicitur ordinari, sententia Dei in peccatis mutatur, si ipsi miterentur, xvii, 339. Corruptio et iudicium futurum in peccatores, qui hoc tempore non corriguntur, *ibid.* 317. Peccatus natura melius ordinatur ut iuste doleat in supplicio, quam ut impune doceat in peccato, xxxix, 254, 255, 267, 268. Peccatoribus non esse parcendum in die iudicii, sed æternis eos iudicium exercendos, quatenus et in sensu Catholico ab episcopo approbatum, et ut erroneum Pelagio obijctum, xxxix, 55, 57. Peccatores per ignem salvandos, a peccatoribus æterni supplicio penitentibus non distinguebatur Pelagus, *ibid.* 53,

54, 55. Peccatorum expulso a Deo, vii, 149. Peccator quis damnatione dignus, xxxix, 34.

Peccator homo, duo nomina: alterum Deus fecit, alterum homo, xvii, 294, 360. In peccatores simul et culpa improbanda, et natura approbanda, xi, 309. In peccatoribus notandis peccata odiosa, ipsi homines sunt diligendi, xxxvii, 158. Peccator in quantum peccator non est diligendus, in quantum peccator est diligendus, non in 439. Peccator diligendus, non in 439. Peccator, sed perscrutando peccatum; quomodo diliguntur et hæc vita cruciatur, xvii, 184, 294, 578; xix, 209. Quo sensu peccatores non habeant esse, viii, 178, 179. Peccatores minus sunt quam crant, iv, 337. Malum agunt et non agunt, quomodo intelligatur, xi, 389. Peccantes quomodo singulas sanctissimæ Trinitatis personas imitantur, xxxix, 305. Peccatores imitantur impiis sicut peribus, justi jam liberalitate, *ibid.* Conversio peccatoris superbi ob ejus sæculi dignitate, describitur, viii, 102. Peccatoris locus et usus, x, 142. Peccatores sine angeli sine homines, non pertinentur valent ad exemplum, vi, 213. Peccatores vii Deus quos præsavit esse peccatores, vii, 212. Nec hominem nec angelum peccare compulsi Deus, licet præserit quod boni inde futurum esset, *ibid.* 213, 214. Peccatores tanquam vase dilaboli qui impleri amaritudine sua, xix, 421. qui impleri amaritudine sua, xix, 421. Peccatorum et impijorum una est massa quæ et Judæi et gentes, xxxviii, 180.

Peccator aliquando ponitur pro peccato, v, 22. Peccatores in Scripturis quinque appellati, xi, 223. Peccatoris nomen est color, xix, 65. Peccatores penitentibus pulvis corvorum comparati, vii, 100. Peccatores dicuntur heri, ix, 237. Peccatores per lædos significati, xvii, 183. Peccatores servi mortui, xix, 450. Dicuntur tenebræ, xii, 272. Tenebræ vari non possunt, xix, 218. Peccatores per se salvantur, v, 180; vii, 4, 84. Terra appellatur, v, 180. Peccatores per se salvantur, v, 180; vii, 4, 84. Terra appellatur, v, 180. Peccatores per se salvantur, v, 180; vii, 4, 84. Terra appellatur, v, 180. Peccatores per se salvantur, v, 180; vii, 4, 84. Terra appellatur, v, 180.

Petrus in pedum, xvii, 329, 414; xvii, 267. Contritionis indicium, vii, 449. Pectus percutere solebant populi

audio confessionis nomine, xi, 368; xi, 386, 403; xvii, 414. Pectus qui tundit et non corrigitur, solidat peccata, non tollit, xxxvii, 419. Pectora pavimentat, xxi, 486. Pectus tunde, sed plagas tibi dando in pectus cassis, correctus esto, xviii, 399. Pectora tundunt etiam antistes ad altare assistentes, xxx, 459. Pectus tundit etiam sacerdos, xix, 459. Pectoris tunsio, testimonium peccati nostri, *ibid.* 462, 480.

PECCATORES, factum de republica, xvii, 54.

Pecus constat ex anima et corpore, xxx, 30. Si quis motus in pecore apparet, non est perturbatio, quia non est contra rationem, quia pecora carent, ii, 390. Pecoribus animas non solum humanas, sed divinas fuisse credenda Manichæi, xxxviii, 373, 374. Pecora habent etiam animas, xx, 315. Pecorum nomine que intelliguntur animalia, v, 149. Pecorum vita que, xv, 480. Pecoris bonum quid sit, xi, 71. Pecora greges Dei, xii, 517. Pecorum occisionem cur prohibebant Manichæi, xxxvii, 530. Pecorum nomine inducti intelliguntur, xii, 245.

PECUNIA bis in anno parit in Italia, vi, 163.

PECUNIA dea. Dea pecunie, ut pecuniosi essent, esse commendabant Pagani, iii, 198.

PECUNIA a pecore dicta, est quicquid possident homines, xxxvii, 415. Pecunia nomine continentur omnia quorum jure domini sunt, xviii, 301. Pecunia arca prius in usu esse cepit, quam argentea, ii, 493. Pecunia et divitiæ differunt, ii, 324. Pecuniam sola iniquitas parat divitiis, viii, 496. *Vide ARCHA, DIVITIA.* Pecunia non immerito rotunda signatur, quia non stat, x, 142. Pecuniam inter et Deum quantum interit, xxxvii, 418. *Vide AVARUS.* Ut pecuniam augeant quidam, falem perdam, xvii, 69. Pecunie amor, recte sepe venenum est, i, 192. Pecunie amor usque ad anime contempnam, xxi, 477. Pecuniam sanguinem sunt quidam appellantes, xvii, 346. Pecunia prodesse et obesse potest, xviii, 375. Pecunia ilia manum mitte, ut cor inde solvas, xix, 501. Pecunia non facit beatum, xxxvi,

417, 418. Pecuniam cum proximo dividere, quam justam, xxxvii, 416. Pecunia et a malis male habetur, et a bonis tanto melius habetur, quanto minus amatur, xi, 286. Pecunie aliquid an liceat serrare, cum Dominus fuserit non cogitare de crastino, xvi, 128.

PECUNIOS non divites senti, si cupidi, ii, 325.

PEDES metrici, qui sint et quot in genere, i, 360. De his copiosissime tractatur, *ibid.* 370.

PEDES hospium lavandi consuetudo est apud plerisque, xvi, 142. Lavandi libere consuetudo, *ibid.* Pedes hospium lavandi, qui humilis est corde, *ibid.* Explicatur allegorie que gessit Christus lavando pedes Discipulorum, xvii, 99. Pedes Christi odore pretioso quoniam perfundit, v, 19. Pedes inquinantur, vtiem cum ad Christum per terram ventur, xvi, 104, 305.

PES animæ, amor, vii, 210. Pies nostri affectus nostri, x, 412. Pes superbie dicitur, quo recedimus a Deo, viii, 55. Pedes Domini tinguntur in sanguine quando convertitur ad liberandos peccatores in profundo maris onere iniquitatis depressos, ix, 394, x, 429. Duo pedes sunt charitatis præcepta, vii, 530. Qui pro nomine Christi nupit ad sanguinem certant sunt pes Domini, ix, 294.

PEDES nudis ambulantium hæresis, xxxvii, 243, 474.

PELAGIUS episcopus Donatista, xxxii, 480.

PELAGUS, iii, 448.

PELAGIANUS episcopus, xl, 389, 424.

PELAGIANUS a Luperciana, xxxi, 432.

PELAGIANA hæresis, xli, 488 et seqq. Unde orta, v, 39. Pelagianus et Cælestus nefanda hæresis principes, xxxvii, 514. Pelagius magister Cælesti, xxxvii, 402. Pelagius occidit hæreticus et mendacior, Cælestus apertior et pernicior, *ibid.* 439.

PELAGIUS Britto cognominatus, ut servus Dei a Paulino monachus dilectus fuit, xl, 480. Pelagius monachus, xxvii, 230; xxxiv, 80, 81, 86, 87. Pelagius ejusque sectatores ingenio polere indicantur, xl, 488, 504. Pelagius

oculosissimus, xxxvii, 510. Vir circumspectus, *ibid.* 404. Vir, sicut cum qui noverrunt loquuntur, bonus ac prædicandus, *ibid.* 391. Pelagius vir egregie Christianus, *ibid.* 393. Non parvo profectu Christianus, *ibid.* A nonnullis laudatus, *ibid.* Pelagi mores laudabiles, *ibid.* 358. Pelagius existimatus vir sanctus, *ibid.* 389. Pelagium sanctum vocat Julianus, xxxvii, 260. Epistole episcoporum ad Pelagium scripte, plene laudibus, xxxvii, 91. Pelagi nomen cum aliqua laude ab Augustino aliquando commemoratur, xli, 545. Pelagium Augustinus in salutatione epistole, dominum vocat, xxxvii, 61. et dilectissimum et desideratissimum, *ibid.* Pelagium officiosis litteris resulat Augustinus, xl, 108. Vehementes et quodam modo ardentes Pelagii ad bonam vitam exhortationes, xxxvii, 91.

PELAGIUS in Rome vixit, xxxvii, 156, 167. Pelagii prius absentis, et Rome constituti, nomen cum magna eus laude cognovit Augustinus, *ibid.* 87, 88. Pelagius unde notus Augustino, *ibid.* Pelagius in African venit, *ibid.* Hippoensis litore exceptus est, absente Augustino, *ibid.* Profectus est Carthaginem tempore collationis cum Donatista, *ibid.* Ibi faciem ejus senel atque iterum vidit Augustinus, *ibid.* Ad transmarina postea properavit, *ibid.*

Pelagianæ hæresos capita, xii, 942, 243. Quosdam capitula, xxxvii, 101, 102. Capita præcipua, *ibid.* 103; xxxv, 184. Capita doctrine Catholice opposita Pelagianæ, xxxv, 146. Pelagianæ hæresos tria præcipua capita, xxxv, 32, 33; xxxvi, 109. Pelagianorum hæcule et calumniarum capita quinque, xxxv, 30. Pelagianæ hæresos dogmata refert Augustinus, xl, 412, 413, 415. Pelagianorum dogmata de gratia, de libero arbitrio, et de parvulorum salute, xxxvii, 437. Paradoxa Pelagianorum de parvulorum baptisate, xxxv, 189.

Pelagium negant originale peccatum, xv, 587, 588; xi, 327, 393, 419; xli, 488, 475. Carum omnis infantis carni Christi canantur equare, xix, 362. Pelagius parvulorum lallax laudator, xxxiv, 407. Pelagius argumentum contra peccatum originale, xli, 32. Pelagius

peccatum originale in nascentibus nullum esse contendit, xxxvii, 274. Miseria generis humani sine ullo peccati merito fieri dicit, xxxvii, 247. Coguntur in paradiso mala omnia, que peccati poena credimus, et ipsam illudina collocaere, xxxvii, 426, 429, 435. Pelagii error, culpa carere qui talis fuit, quia aliud esse non potuit, xxxvii, 489. Pelagiani velut sanam laudant naturam, xxxvii, 488. Carnis concupiscentiam velut naturale bonum laudant, quare, xxxvii, 228. Refellunt Ignorantiam et difficultatem ad naturæ institutionem pertinere asserunt, xli, 458, 474. Aliqui ipsorum dicunt omnem hominem a Deo creati, etiam nunc immortalem; et omnes pro meritis suis mori, quia omnes peccaverunt; non in Adam, sed in se, ex quo creati sunt, xli, 419. Refelluntur, *ibid.* Pelagiani docent mortem non a peccato esse, sed a natura, et morturum Adam, etiamsi non peccasset, xli, 41. Pelagiani initium peccati ex Adam factum docent, quatenus cæteri cum imitati sunt, xli, 251. Refelluntur, *ibid.* Pelagi propter salutem baptizari parvulus nolent, xli, 393, 396, 412. Christus dicitur salvatorem majorem, non minorum, xix, 563. Seniebant parvulus æternæ vite præmis sine baptisate gratia posse donari, xli, 438. Baptizandos parvulos concedunt, non propter vitam æternam, sed propter regnum colorum, xx, 574. Pelagiana vite æternæ et regni Dei distinctio, plane arbitraria, *ibid.* 577. Pelagianorum sententia de loco ubi manent beati innocentes, qui sine baptisato sunt, xli, 146, 148. Infantes, etiam non baptizati, habere vitam æternam, error est quem Pelagiani anathematizavit, xli, 497. Pelagiani immerito regnum colorum parvulis non baptizatis intercludunt, cum peccatum originale non agnoscent, cum non dandis asserunt parvulus non baptizatos, et tamen sentiant ille eos non baptizari, quia male victuri essent, xli, 73. Pelagiani usquequoque conviunt, etiam non commissorum peccatorum Deum persuadere moluntur ultorem,

ibid. 73, 74. Pelagiani non parum veritati propinquarunt in questione de baptismo parvulorum, ubi fassi sunt infantes credere per eos, a quibus offeruntur. *ibid.* 40, 42, 75, 76. Pelagiana heresis naufragat in parvulorum miseria. *xxxvii*; 79. Pelagianorum error de peccato originali, nec ratio, nec eruditio, nec pietas, nec iustitia, nec sacra testimonia suffragantur. *xxxvi*, 324. Pelagiani Manicheorum convicti ad negandum peccatum originale. *xxxv*, 44. Pelagiani peccatum originale negant ad vivum Manicheos. *xxxv*, 443, 443; *xxxvi*, 210, 257, 271; *xxxvii*, 69. Pejus quam Manichæi saviunt in parvulos. *xxxvi*, 191. Pelagiani dum Manicheorum pestem in perversum vitare conantur, de nuptiarum fructu ipsis Manicheis perniciosiora sententia convincuntur. *xxxvii*, 324. Sicut Ariani aliquod pejus Sabelianis sententia de Trinitate, ita Pelagiani pejus Manicheis de nuptiis. *xxxiv*, 261. Pelagiani declinant errores Manicheorum, in alios impingunt. *xxxv*, 43. Et cum Manicheorum heresim declinant, aliam inducunt. *xxxv*, 439. Pelagiani et Manichæi quatenus errore conjuncti, quatenus separati. *ibid.* 441. Pelagiani Manicheorum nomine Catholicis obiecto, putant se subterfugere vim veritatis. *xxxv*, 34. Pelagianorum et Manicheorum hereses sibi mutuo adverse, et aque a Catholica Ecclesia reprobate. *xxxv*, 410, 412. Pelagiani electionem operibus futuris ascribentes convincuntur in parvulis genitus, uno post baptismum, altero sine baptismis gratia mortuo. *ibid.* 456. Pelagiani in quo Dei iudicia evertunt. *xxxvi*, 101, 102. Pelagiani non ideo sunt heretici, cum negant animas ex traduce propagari. *xlii*, 92.

Pelagius elatus assertor liberi arbitrii. *xxxiv*, 131. Pelagus naturæ vires extendendo precipitat. *ibid.* 133. Pelagiani præceptores liberi arbitrii. *xvi*, 199; *xxxiv*, 410. Superbi arbitrii sui defensores. *xxxiv*, 460. Inultores liberi arbitrii. *xxxvii*, 24. Pelagius et Catholicus in quo dissentiant diendo liberum arbitrium esse in hominibus, et Deum esse naturam conditorem. *ibid.* 71, 73. Pelagiani patientiam viribus liberi arbi-

trii tribuunt. *xxvii*, 12. Pelagus naturam humanam peccato depravatam aut corruptam negat. *xxxvii*, 497, 499. Naturam non esse vitiatam, liberumque arbitrium ad salutem sustinere docet. *xi*, 393, 404. Pelagiani putantur possibilitatem volendi et operandi a Creatore insistam nos habere. *ibid.* 481. Pelagiani similes sunt iis qui in Lege gloriantur. *xi*, 246; *xli*, 82. Deum voluntatem humanam Lege data sibi ad eam implendam posse sufficere. *xi*, 106. Pelagianum dictum. *Opus erat ut per doctrinam legi scirem quid ogerem; habeo liberum arbitrium, quis me a via ista separabit?* refellitur. *xix*, 128. Pelagiani dicebant etiam hominem in hac vita, præceptis Dei cognitis, ad tantam perfectionem iustitie sine adiutorio gratiæ Salvatoris per se solum liberum voluntatis arbitrium pervenire, ut ei non sit jam necessarium dicere *Dimittite nobis*, etc., *xi*, 396, 414. Pelagianorum sententia erat auferri liberum arbitrium, si nec ipsam bonam voluntatem sine adiutorio Dei hominem habere concessissent. *xli*, 49. Pelagiani impie garriones, et de suis viribus presumentes dicunt. *Deus me hominem fecit, iustum ipse me facio*, *xi*, 6. *Si volo, iustus sum; si nolo, iustus non sum*, *xi*, 539. Tu te salvum facis, si volueris. *xviii*, 228. Tu iusti simus, libero id arbitrio agimus. *xvii*, 391. Pelagiani contra hereticos, intellectionem quo benedicitur Deus, habere se a natura jactantes. *xxi*, 469, etc. Jactant ad Christum se venisse arbitrio suo et voluntate sua. *xvii*, 424. Naturam multum laudando decipiunt. *xix*, 133. Dicunt charitatem non ex Deo, sed ex nobis esse. *xli*, 493. hominem sibi sufficere, nec egeresse divini gratiæ. *ex Imoc.*, *xli*, 432. ad mandata Dei serranda nullo ne egerit auxilio divino. *xi*, 415, 416. Sine gratia Dei, absque peccato hominem esse posse, et revera quosdam fuisse, sed sibi ipsi contradicunt. *ibid.* 418, 419, 503, 504.

Pelagius ingratæ gratiæ, multum tribuens inopi saucique naturæ. *xix*, 130. Pelagiani redarguunt, liberum arbitrium sic defendentes, ut negent Dei gratiam. *xxvi*, 354. Pelagus gratiæ Christi contradicit defendendo naturam,

xxxliii, 502. Pelagus hominem sine gratia posse non peccare docebat. *ibid.* 536, 542. Patron testimonio quibus hominem sine gratia posse non peccare probat Pelagus, explicatur. *ibid.* 536 et *segg.* Pelagus Jacobi apostoli locum corruptum ad negandum gratiæ necessitatem. *ibid.* 493. Illa verba, *Da quod jubes, et jube quod vis*, ferre non potuit Pelagus. *xxxvi*, 157. Credit nihil esse quod a Deo accipiat, nec aliquid superesse quod petat ad sanandum se. *ex Imoc.*, *xli*, 546. Ex Pelagiana heresi missionem necessario nos orare non debere. *xli*, 107, 392, 396, 413. Pelagiani dicunt se, ut Deus daret ipsis, rogasse; ut rogarent, prius credidisse. *xix*, 432. Donum Dei non poscunt, ne peccent. *xxxvi*, 247. Pelagus dogmata de gratiâ, *xxvii*, 249, 250. Pelagianorum error circa gratiam non mediocri. *xli*, 5. Pelagiana heresis exortens horretur, et gratiam Dei admittere se simulat. *xvii*, 395.

Pelagianorum gratia. *xxxvii*, 82; *xli*, 203, 404; *xli*, 5, 11. Pelagiani gratiam ad naturam, Legem, doctrinam, liberum arbitrium, exemplum Christi, remissionem referunt. *xi*, 390, 404; *xli*, 11. Pelagus doctore ea intelligenda est gratia Dei, quæ Paganis atque Christianis, impiis et piis, fidelibus et infidelibus communis est. *xli*, 481. Pelagus gratiam in Lege et doctrina constituit. *xxxvii*, 146, 148. Pelagus in quo medicinalium salutis auxilium ponit. *xxxvii*, 513. Pelagus ad id Christum nobis necessarium fuisse putavit, ut discamus quemadmodum vivere debeamus. *ibid.* 518. Pelagus docuit gratiam dari ex abundantia, aut ad facilis operandum. *xv*, 203.

Pelagiani gratiam secundum merita dari docent. *xxxvii*, 448; *xli*, 452. Ore duntaxat Pelagus hoc anathematizare non distulit in iudicio Palestino. *xxxiv*, 449. Pelagiani fidei desertores. *ibid.* 446, 447, 460. Oppugnatores gratiæ. *ibid.* 446. Gratia Dei non solum desertores, sed etiam persecutores. *xli*, 64. Pelagiani multum plangendi contra apertam gratiam contententes. *xix*, 132. Pelagus ac Caestius gratiam oppugnant, non tamen aperte. *xi*, 394, 395, 415; *xli*, 31. Secundum Pelagianorum hæ-

resim Quidus gratiæ mortuus est. *xi*, 404. Christus est qui impie oppugnat gratiam, si Pharisæus reprehenditur qui superbe agit gratias? *xi*, 6, 7. Pelagianorum humililias meditari. *ibid.* 513. Pelagiani tharso superiores. *xx*, 530. Pelagianorum sententia de perfectione. *xxxv*, 162. Pelagianorum error, justos omni peccato carere. *xxxvi*, 413. Quo sensu homo potest secundum Pelagianos esse sine peccato. *xxxv*, 345. Pelagiani docent hominem sine peccato esse posse in hac vita. *xix*, 297. Totam Ecclesiam esse alique ullo peccato. *ibid.* 512. Pelagiani divitem in divitis suis manentem, regnum Dei non posse ingredi, etc., falso docebant. *xi*, 263, 263, 668. Pelagiani adversa dogmata, quæ Catholica Ecclesia semper tenuit. Diospolitano concilio confirmatis. *xli*, 501. De Pelagi et Caestii erroribus in senio. Carthago anno CCCXCI celebrato episcopale iudicium habitum fuerat. *ibid.* 389, 390.

Pelagium et Caestium auctores nefarii erroris arguit Heres et Lazarus. *xi*, 389, 397. Pelagus Herotis et Lazaris obiectis respondit. *ibid.* 418. Pelagus iudicis præsedentis episcopi quatuordecim in synodo Palestina. *xxxv*, 103, 120. Eorum nomina. *ibid.* Pelagus quaedam obiecta in synodo Palestina. *xxxv*, 46. Pelagus capitula Caestii obiecta, et ab ipso reprobatâ. *ibid.* 67. Damnatâ sunt hæc in synodo, et ipse Pelagus damnandus foret, nisi hæc etiam ipse damnet. *ibid.* 74, 114. Obiecta sunt etiam Pelagio alia capitula de Sicilia Augustino missa, interposita ipsis Augustino nominis commemoratione. *ibid.* 67. Pelagii responso ad capitula obiecta, et professio fidei sua. *ibid.* 86. Pelagus Caestii aliquid sententias suas esse negavit, aliquas anathematizare noluit. *ibid.* 97. Summa capitula quæ Pelagius in concilio Diospolitano anathematizavit, quæque Catholicæ debet profiteri. *xi*, 300; *xli*, 218. Pelagus damnavit. Adam ista mortalem factum, ut sine peccato, sive non peccaret, moriturus esset. *xxxv*, 333. Pelagus ut Catholica synodus falleretur, et ne novus hereticus damnaretur, anathematizavit eum qui dicitur, in eo statu esse recentis ab ortu parvulus, in quo Adan fuit ante præ-

varicationem, xxxiv, 161. Damnavit eos qui dicunt Ade peccatum ipsum solum lesisse, et non genus humanum; infantes recens natos in eo statu esse, in quo Adam fuit ante prevaricationem; et habere vitam æternam, etiamsi non baptizentur, xxxv, 103, 186, 204; xxxvii, 269. Non corde verari damnari, *ibid.* Ade peccatum ipsum solum lesisse et non genus humanum, nisi damnaret Pelagius, damnaretur a iudicibus Palestinianis, xxxiv, 160; xxxvi, 387. Imitatione, non propagatione peccatum Ade lesisse genus humanum dicit Pelagius, pultis se elusisse iudicium Palestinianum, xxxv, 103. Nisi in conspectu audituræ episcoporum Orientalium damnasset Pelagius obiectos sibi errores de parvulis, nullo modo inde nisi damnatus exisset, *ibid.* 103, 104, 185, 186. In questione de baptisate parvulorum Palestiniani iudices fefellit Pelagius, xxxiv, 157. Tanto iudices fefellit occultius, quanto exposuit sententiam suam versus, *ibid.* 162. Fars et versuta Pelagii, *ibid.* La-tibela Pelagi sub ambiguitate, *ibid.* 166. Pelagius statum questionis de baptisate parvulorum inverit, *ibid.* 164. Pelagius cum eis, quos tanquam male sentientes de parvulis damnavit, profecto damnandus; quia id quod negavit ore, corde servavit, xxxv, 104. Peccatum Ade ipsi soli nocuisse, non ejus posteris, docuit Pelagius, etiam postquam in synodo Palestina dogma illud damnavit, xxxv, 160, 161, 162. Pelagii calliditas in supprenda Dei gratia, in qualidam sui libri episcopi, *ibid.* 89. Pelagius in synodo episcopali damnavit eos, qui negant gratiam ad singulos actus dari, et eam in lege et arbitrio ponunt, xxxv, 74, 75, 112; xli, 210, 220. Pelagii suspecta professio de gratia ad singulos actus necessaria, xxxv, 110, 111, 118. Pelagius gratiam contra verbum catholicis, *ibid.* 83. Pelagius sub ambigua generalitate quod sentiret ascendens, gratie vocabulo frangelat invitam offensionemque declinabat, *ibid.* 130. Pelagius veram tandem gratiam admisit in synodo episcopali, *ibid.* 74. Non veritate gratiam Dei confensus est, *ibid.* 90, 97, 112. Pelagium confiteri gratiam in Ecclesia notissimum credidit synodus Pa-

lestina, *ibid.* 65. Quid a Pelagio in questione de gratia exigatur, *ibid.* 143. Pelagius epistolam Augustini ad se datum protulit in synodo Palestina, *ibid.* 91. Pelagius in iudicio Palestinianorum secundum merita non dari confessus est, xxxv, 172. Damnavimus suam illamque, *ibid.* 172. Damnavimus secundum merita dari damnari, xxxv, 54; xxxv, 133, 161. Non veraci corde damnavit, xxxv, 137. sed fidei, xxxv, 432. et subdolo timore, *ibid.* 448. Ambiguis verbis sensum suum obtexit, *ibid.* 411. Episcopale iudicium timeus, gratiam Dei secundum merita nostra dari, negavit se licere; et eos qui hoc dixerit, anathematizanda damnavit, xxxv, 411; xli, 52. Pelagius gratiam secundam merita dari nisi damnasset, a Catholicis episcopis damnaretur, xxxv, 223, 472; xxxvi, 303, 429. Non aliud tamen defendere invenit in libris quos postea scripsit, xxxv, 411. Palliat ille cum anathematizasse, posteriores ejus indicant libri, xxxvi, 251; xxxv, 472; xli, 52. Pelagius quidquid in inaequali synodo Diopsolinita dixisse se denegat, in responsione ad epistolam Hieronymi profitetur, xli, 144. Pelagius quam orationem necessarium aduersari, xxxii, 496. Pelagius ab episcopis quatuordecim provincie Palestine Catholicos est pronuntiatus, xxxv, 45, 46; xli, 356. Catholicos iudicatus, xxxv, 104, 106. In synodo Palestina absolutus, et sicut nonnullis videtur, purgatus, xxxv, 67, 69; xi, 392, 399. Sufferit fuit, non se purgavit, xi, 437. Fefellit iudicium Palestinianum, propterea ibi videtur esse purgatus, xxxv, 156, 161. Pelagius fallendus, a synodo Palestina absolutus, non suam furatus est, *ibid.* 161, 163. Quomodo absolutus, *ibid.* 163; xxxv, 120, 176. Absolutus est in iudicio Palestiniano quod Pelagius tenuerit, *ibid.* xxxv, 143. Pelagii absolutio, *ibid.* 87. Pelagius purgatus suspecta habetur, *ibid.* Qualem tibi de filius purgatione sententiam Innocentius, *ibid.* 157. Benigne interpretatur Augustinus quod incautus a iudicibus gestum est in causa Pelagii, xxxv, 85. Patres Diopsolinitas, qui Pelagium absolvunt, non accedunt, xli, 397. Pelagius quid agere debebat, ut videtur correctus, xxxv, 93. Pelagii chartula

defensionis ad Augustinum, *ibid.* 96. In ea fecit aliquid, quod aliter se habeat, quam gestis episcopaliibus continetur, *ibid.* 97, 98, 99. Pelagius de iudicio Palestiniano quatuordecim episcoporum, tanquam de victoria gloriatur, *ibid.* 93, 94. Pars actorem iudicii Palestiniani in causa Pelagii, *ibid.* 158. Innocentii iudicium de actis Palestinianis, *ibid.* 157. Pelagium non existant purgatum Innocentius, xi, 437 et seq. Pelagius absolutio heresis ejus damnata, xxxv, 100, 102, 106; dum fefellit, xxxv, 137, 160, 162. Quomodo illam eluserit, xxxv, 103. Pelagius apostolicam sedem fallere conatur, xxxv, 163, 166. Pelagii litteræ cum libello fidei ad Innocentium missæ, *ibid.* 133, 166, 169. Pelagii invidiose de suis inimicis querens, *ibid.* 134. Pelagius inlevis ambiguitatis parat falsitatis refugia, *ibid.* 165, 166. De Pelagii epistola qua suos errores ab episcopis quatuordecim probatos fuisse gloriatur, *ibid.* 93, 95. Pelagius fefellit iudicium Palestinianum, et Romanam Ecclesiam contra non valuit, *ibid.* 136. Libellus contra Pelagium sancto episcopo Elogio oblatas, *ibid.* 53. Pelagii damnatio, *ibid.* 163. Pelagius in Palestina synodo damnatus, xxxv, 483. Pelagius et Cælestius damnati, xxxv, 467. Merito damnavit, *ibid.* 188. Pelagiana heresis si episcopis damnata, non adhuc examinanda est, sed coerenda, xxxv, 382. Post Pelagii et Cælestii excommunicationem, multi eis adherentes conversi, xxxv, 163. Pelagii discipuli ex parte a præceptoribus doctrina recedunt, *ibid.* 458. Post synodum Palestinianam non catholicæ sensus Pelagius tenuerit, *ibid.* 161. Nec de auxilio gratiæ sine scriptis, xi, 502. Pelagius post synodum Palestinianam editit libros suos, xxxv, 163. Isti libri notantur, per spiritum sanctum agnoscat Pelagius, non tamen a suo dogmate recedit, xxxv, 142. Pelagii epistola ad Demetriadem, *ibid.* 127, 130. Dicit se in ea gratiam aperuisse confiteri, xli, 13. Quid de libro ad Demetriadem scripto sentiat Augustinus, *ibid.* 6. Pelagii epistola ad Paulinum, xxxv, 128. ad Constantium, *ibid.* 138, 139. Pelagianorum epistole

due; una Romanæ, altera Thessalonicensis missa, *ibid.* 407. Primum misit Julianus ut per illum quos posset, suos aut invenerit aut faceret; alteram decem et octo voluit episcopi, ad loci illius episcopum, ad suas partes, si fieri posset, tradendum, *ibid.* Pelagianorum epistola ad Orientem missa, xxxv, 439. Pelagiani Ecclesias Orientales sibi favere mentiebantur, xxxv, 69. et toto penitus Occidente non minus statum quam impium dogma suum esse suscipiunt, xxxv, 69. Pelagius testimonio Augustini missæ, xli, 434. Pelagii epistola quam Romanæ misit, xxxv, 114, 112. Pelagii liber pro Libero Arterio, *ibid.* 141, 142. Pelagius in libris quos pro Libero Arterio editit, nihil aliud sentit, quam quod damnavit in synodo Palestina, *ibid.* 112. Pelagius, Cyprianum imitatus, librum scripsit Testimonium, xxxv, 60. seu Capitulum, xxxv, 94; xxxvii, 284. Pelagii Expositiones in Epistolam Pauli que scribitur ad Romanos, xxxvii, 389; xxxv, 93. In his ausus est, xxxv, 167. Pelagii liber a Jacobo et Timasio olivati Augustino, *ibid.* 74, 88. Nomen non expr. expressum, ut vivente amicitia, amicorum error moveretur, *ibid.* 90. Ab Augustino refutatur liber de Natura et Gratiæ, *ibid.* 89. Tacito ejus nomine, xi, 481. Pelagium cur tandem expresso nomine confutavit Augustinus, *ibid.* 90.

Pelagiana heresis damnanda, et nisi juste fuisset Pelagius absolutus in concilio Diopsolinito, xi, 392. Pelagium conciliurum Catholicorum, et solis apostolicæ auctoritate damnati, xxxv, 334. Contra Pelagianos de Africano concilio ad Zosimum fuit scriptum, et ab eo ad universos ortus episcopos rescriptum, xli, 205. Posteriori concilio plenario totius Africæ contra ipsum Pelagii errore de hac causa dicit Augustinus, *ibid.* de hanc causa duo concilia, Carthagenensæ ac Milevitana ad rescripta venerunt, xli, 233. Causa finita est, ut illam finiat error, *ibid.* Contra Pelagianus epistola ad Innocentium Carthagenensis concilii, xi, 389. item alia Milevitani concilii, *ibid.* 395. et alia

quique episcoporum, *ibid.* 398. Hæc aliquando diligenter scripta dicitur, xxi, 205. Innocentii ad tres illas litteras toidem rescripta, *ibid.* 87, 88. Pelagium et Cælestium anathematizari oportere, nisi errores suos anathematizent, concilium Carthag. decretum, xli, 390. Exempla litterarum, quæ contra Pelagium et Cælestium scripsere concilia, necnon Innocentius et Zosimus, Augustinus mittit ad Optatum, xli, 31, 32. et ad monachos Adrumetinos, *ibid.* 205. Pelagianis velut macula putrida præcedendis ait Innocentius, xli, 426, 429, 434. Pelagus et Cælestius damnati sunt a concilio episcopali, ab Innocentio et Zosimo, xli, 31. Pelagianis in frequentissimo populo Sictus anathema pronuntiavit, *ibid.* 48. Pelagianis conveniuntur, et condemnantur ab episcopis Romanæ Ecclesiæ, cooperantibus concilio Africanorum litteris, xli, 557. Pelagii error damnatur, xli, 482. Pelagius et Cælestius nisi correcti egerint poenitentiam, toto ore damnati sunt, xli, 31. Pelagiani ab Ecclesiâ damnati, xxxvi, 428. A facie Ecclesiæ projecti, xxxvii, 20. Pelagiani de Ecclesiâ merito pulsi, xxxv, 338; xxxvii, 417. Et ab Ecclesiâ merito separati, xxxvii, 288. De Ecclesiâ exierunt, xxxvii, 75. In Pelagiana hæresis auctores, episcopalia concilia, et apostolica sædes, universaque Ecclesiâ Romana Romanique Imperium, speras multatæ, xix, 335. Sed hæc voluit tantum jurare ad facilius agendum, *ibid.* Quod relictum, *ibid.* Pelagiani piorum vocibus pressi, gratiæ auxilium suo se præire merito voluit, xli, 51. Pelagii et Cælestii damnationis subscribere renuentes quæ plebsanti postea, *ibid.* 142. Pelagus et Cælestius damnatione Imper. Romæ expulsi, *ibid.* 141. Ac nova sanctione jubentur eos prolehere ut proderet, qui eos in quatuordecim provinciâ latitare scierint, *ibid.* 142. Cælestianam hæresim Alypio et Augustino auctoribus jugulalam esse Hieronymus gratulatur, *ibid.* 143. Pelagii exheredationem et Iovinianum anathematizantem, ac male de gratiâ sententiam secuti, Augustini opera postea sunt conversi, xli, 402, 480. Pelagiani recipiendi in Ecclesiâ, si resipuerint, xli, 430, 433.

natio utilis, xli, 436. Pelagium et Cælestium in Ecclesiâ sanari maluit Pater Milevitani, quam desperata salute ab Ecclesiâ rescari, quod et cupit Augustinus, *ibid.* 397, 413. Pelagianus auctor an. CCCXXV in nondum evidentes ab Ecclesiâ separati, *ibid.* 262, 412. Pelagiani non quiescent scriptis suis minus cætorum vel minus eruditorum concilia tentare, xxxiv, 421. Pelagii errores ex quo damnati sunt, alii eos ad hæresim defendunt, alii oculis sermone, alii præ timore silent quod in corda valent, xli, 36, 43. Primi severius cæcendi, alii vigilantius vestigandi, postremi tractandi quidem lenius, sed non segnis docendi, *ibid.* Pelagianorum calumnie in Catholicis, xxxvii, 26. Catholicis intelligenti tarditatem objungunt, xxxvii, 26. Pelagianos plerumque Augustinus, et hortatur populum ut eis compatiatur, xix, 133. Jubet ut eos occultare nolint, sed ad se perducant, *ibid.* Pelagiano errori quidam non nativose implicati, xxvi, 356. Pelagiani male crebrentes cavendi, xli, 42; xli, 36, 49. Pelagiani, monachi antiquam hæc hæresim manifestissimo sedis apostolicæ judicio damnaretur, non, post repente retinebant, xli, 56. Pelagiani deliquere incipiunt, xxvii, 158. Pelagiani tandem gratiam confessi sunt, et inde beneficii Augustinus Deum, speras multatæ, xix, 335. Sed hæc voluit tantum jurare ad facilius agendum, *ibid.* Quod relictum, *ibid.* Pelagiani piorum vocibus pressi, gratiæ auxilium suo se præire merito voluit, xli, 51. Pelagii et Cælestii damnationis subscribere renuentes quæ plebsanti postea, *ibid.* 142. Pelagus et Cælestius damnatione Imper. Romæ expulsi, *ibid.* 141. Ac nova sanctione jubentur eos prolehere ut proderet, qui eos in quatuordecim provinciâ latitare scierint, *ibid.* 142. Cælestianam hæresim Alypio et Augustino auctoribus jugulalam esse Hieronymus gratulatur, *ibid.* 143. Pelagii exheredationem et Iovinianum anathematizantem, ac male de gratiâ sententiam secuti, Augustini opera postea sunt conversi, xli, 402, 480. Pelagiani recipiendi in Ecclesiâ, si resipuerint, xli, 430, 433.

Pelagiani latendi loem moluntur ad hæc injuncta non necessaria de anime origine questione, xxxv, 35. Pelagianorum libere quinque, *ibid.* 38. Quod his laetioris legant, *ibid.* 40. Pelagiana hæresis quique præcipua capita a Cypriano et Ambrosio proscripita, *ibid.* 81, 82. Ante multos annos, contra ea quæ futura erant Pelagianorum venena, antidotum a Cypriano preparatum, xxxvi, 409. Pelagianorum insidie quinque, xxxv, 39. Pelagianorum ingenia fortissima et ceterima, xxxvii, 487. Ingenia non contemptibilia, xxxvii, 442. Pelagiani filii superbia, *ibid.* 449. Pelagianorum vanitas superbißima, et crudelissima, et impissima, xxxv, 59. Pelagianorum disputationes superbißimas et ingratissimas, xxxvi, 321. Pelagiani inflati aures vento elationis distenti, xix, 542. superbi et litigiosi, *ibid.* 315. Pelagianorum versutia serpentina, xxxv, 47. Pelagiani dogma suum, quorundam clericorum Romanorum Catholicis mentibus posse persuaderi, spe falsa putaverunt, xxxvi, 442, 444. Pelagii erroribus multi Romæ favabant, xli, 390. Pelagiani se de Sixti auctoritate effere solent, xli, 37. Fama est Sixtum illis favere, *ibid.* 36, 48. Pelagiani non audebant Romæ aut Pelagium defendere, aut dogmata ejus jectare tempore Innocentii papa, xli, 439, 487. Pelagus multos Jerosolymis decessisse asserit, *ibid.* 397. Pelagii erroribus in urbe Nola nulli adherent, *ibid.* 498. Pelagus Paulino litteris dat, *ibid.* 481. A quo ut servus Dei fuerat dilectus, *ibid.* 480. Pelagus litteris ad Paulinum datis dicit se non debere existimari siue gratiâ Dei defendere liberum arbitrium, xxxv, 481. Pelagianorum perjugium, xxxv, 488. Pelagiani de panicate gloriantur, xxxvii, 319. Pelagiani pauci in comparatione Catholicorum, xxxvii, 426. Inter illos nonnulli sacerdotis, xxxvi, 245. Pelagiani ruina mortui pulvis interitus, xxxv, 338. Pelagianorum servitia in Dei servos et ancillas ad curam Hieronymi pertinentes, xxxvii, 406. Pelagiana hæresis quam iniqua, ac totius religionis ignara, ex Innocentio, xli, 429, 429, 482, 446. Monstra horribilia quæ Pelagiana hæresis peperit, xxxvii, 203.

Pelagiani sanetos Patres, judices non debent recusare, xxxv, 177, 180, 183, 184. Veterum testimonia adversus Pelagianos, *ibid.* 59. In Pelagii Ioviniani censura Innocentii, xli, 438. Joannis Jerosolymitani, *ibid.* 503. Hieronymi, *ibid.* 397, 423. Pelagius de Hieronymo queritur, quod et tanquam æmulo inviderit, xxxv, 179. Prima adversus Pelagianos Augustini scripta, xli, 548. Primitivæ, *ibid.* Epistolam ad Pelagium per Innocentium mittendam scribit Augustinus, xli, 408. Aliquid eorum nomina tacuit Augustinus, sic eos facilius corrigi sperans, xli, 545. Pelagus nathemat scripta sua aut que ipsius nomine præferuntur, necesse esse dicit Augustinus, xli, 408. Pelagus et Cælestius innumerat negare scripta ipsorum nomine edita, *ibid.* 393, 408. Episcopi quinque rogant Innocentium ut epistolam ab uno et collegis Pelagii scriptam esse mittat ad Pelagium, *ibid.* 408. Epistola ad Sixtum conscripta contra nos Pelagianos, qui dicunt gratiam Dei secundum merita nostra dari, xli, 200, 206. Pelagus revincitur, xi, 76. Pelagiana hæresis non antiqua, xxxv, 468, 469. Pelagianos novos hæreticos antiqua Catholicæ fides demonstrat, xxxv, 178. Pelagianorum dogma novitatem, contra antiquissimum fides fundamentum, xxxvii, 50. Pelagiani hæresis exorta post Ambrosium, xxxv, 81. A monachis est excitata, xxxv, 101. Pelagiani novi hæretici, *ibid.* 102, 211. Pelagii gratiæ dei, *ibid.* 406, 449. Pelagii recentissimos hæresiarum tempore Augustini, xli, 452. Pnenonetur Houratus adversus eos tanquam recess ortos, xli, 73. Pelagiani id dicuntur quos facile contentas, ut pote contentos et in bonis operibus laudabiles, xxxix, 218. Pelagiani ab aliis dicitur Cælestiani, xxxii, 227; xli, 262, 544. Pelagiana hæresis multum exerevit Augustinum, v, 38.

PELAGIUS Tarenti non idem est ac auctor Pelagianæ hæresios, qui Brito cognominatus est, xli, 480. PELAGIUS seu Pelagus, vel Palafus rex Sicyonitum, xli, 457. PELAGIUS ubi natus, xi, 30. Ejus

natura, *ibid.* 32. Pelicanus Christum figurat, *ibid.*

PELAGIUM jugum Romanorum tentant exolvere, *ii*, 203.

PELLES mortalialem significant, *xi*, 102, 122. Pelles mortem indicant que a peccidibus mortis detrahii solent, *xxi*, 425. Pelles hœdines, *xvii*, 181.

PELLOIA dea invocabatur ad hostes depellendos, *ii*, 194.

PELOPONNESUS, Athenienses non separatum, quare, *ii*, 437.

PENITENTIA decem effugis quae de Troja Evocæ advenit, de loco in locum migrasse referuntur, *ii*, 480.

PENNA ligatae onus faciunt, *viii*, 518. Animarum penna, *x*, 442; *xii*, 289, 315.

PENYADIS episcopus, *xi*, 389, 424.

PENTAPOLIS, Libya est, Cyrene est, *xviii*, 41. Paret imperatorii Orientis, *ibid.*

PENTECOSTES dies festus de septimanis factus, *xvii*, 232. Veteris et Novi Testamenti consensus quoad celebrationem Paschæ et Pentecostes, *xxviii*, 518, 519. Pentecostes Judæorum, figura Pentecostes Christianorum, *xxix*, 178. Sermones in die Pentecostes, *xxiii*, 235, 238, 371, 374.

PERULATI magistri, *xxv*, 22.

PERUSA CIVITAS, *xxvii*, 225.

PERUSIANI hæretici unde sic nominati, *xxvii*, 226. A Cataphrygibus exorti dicuntur, *ibid.*

PERICLITATIO et interrogatio differunt, *v*, 7.

PERICLIUM Domini de qua in Psalmi LVI, quid sit, *ix*, 343.

PERDERE animam, ut invenitur, *xii*, 260.

PERDITUS homines qui necit Dominum, *xvi*, 44. A perditione in qua nascitur, non liberat nisi gratia Salvatoris, *xxxv*, 245.

PERDIX contentiosa avis, *xviii*, 29. Perdix nimis contentiosus animal, aviditate contentiosis currit in laqueum, *xxvii*, 372. Perdix, Jereem. *xvii* sine iudicio congregare, diabolus, *xvii*, 27.

PEREGRINATIO a Domino mors est, *xii*, 479. Peregrinatus non consolatur et exhortatur spes certa reditus nostri, *ibid.*, 471. Peregrinatio est vita ista, *xii*, 297;

xvii, 175; *xxi*, 274. Ipsa peregrinatio nostra, tribulatio est, *viii*, 426. Capivitas est, *xiii*, 41. Peregrinationis nostre causa, peccatum; reversionis nostrae justificatio gratia, *xii*, 91, 284. *Vide* PATRIA. Peregrinatio nostra toleranda, non amanda, *xxvii*, 125. Hæc vita figurata in Israelitarum peregrinatione per erenum, *xxi*, 457.

PEREGRINUM in mundo quis se intelligit, *xv*, 331. Homines hic quando peregrini, *viii*, 171, 178; *xi*, 409, 416, 554, 557; *xii*, 478. Peregrino fidei iugunda simul et amara est coelestis Jerusalem recordatio, *xii*, 471. Peregrinum optime facit, dum sequitur morem peccatorum loci illius, in quo versatur, *xxxviii*, 491.

PEREGRINUS episcopus, *xi*, 371, 377.

PEREGRINUS presbyter Ecclesie Mastitanæ, *xxxii*, 432.

PEREGRINUS diaconus, *xi*, 5, 7, 193.

PEREGRINUS comes, vir laudabilis et bene Christianus, *xli*, 278.

PERFECTIO boni est consumptio, etiam mali, *xv*, 438. Perfectio hujus vita nonnulla est ad quam sancti Martires pervenerunt, *xix*, 356. Perfectio victoriosa est scire nondum se pervenisse ad id quod tendit, *xxii*, 231. Perfectio quænam in hac vita, *xxx*, 412; *xxxiv*, 32; *xli*, 487. Perfectio justitie hominis qui et quædamque erit, *xxxv*, 8. Unde, quando, et ubi speranda, *xi*, 355. Ad perfectionem qui tendit, conari debet, ut proficiente charitate, concupiscentia minuat, *xv*, 437, 458. Perfectio boni est, ut nec ipsa concupiscentia peccati sint in homine, *xli*, 476. Perfectio duplex, summa, et profectiolem, *xxxvii*, 495.

Qua via homin ad perfectionem ducendus, *ibid.* 347. Ad perfectionem quatenus curredum, *xxxiv*, 18. Hoc utique agitur in nobis, conando, laborando, orando, impetrando, ut ad illam perfectionem, in qua possumus Deum mundo corde conspiciere, perducamur, *xxxvii*, 543. Perfectionis est amor et adjuvans, Deus, *xxvii*, 469. Non tantum perfectio, sed et initium virtutis ex gratia Dei est, *xxxv*, 251. Perfectio virtutis non expræpriis viribus, sed ex gratia Dei, *ibid.* 165.

Perfectio nostra Christus est, *viii*, 309; *ix*, 5. Perfectus est qui Christum

imitatur, *xix*, 214, 215. Perfectus peccato usque ad mortem resistit, *xxi*, 144. Perfectus est qui non reddit retribuendum mala, *vii*, 167. Perfecti sunt qui norunt habitare in unum, *xii*, 218. Magnum esse debet gaudium spiritualis actus, quando factus fuerit homo novus spiritalis, *vi*, 139. Perfectio dilectionis est, et inimicos diligere, et ad hoc diligere ut sint fratres, *xvi*, 457. Perfecti tunc sumus in charitate, quando nihil restat ex infirmitate, *xl*, 337. Perfectio plena, quando hic homo vivit, est in unum, *xxxiii*, 354; *xxxiv*, 25; *xii*, 355. Nemo perfectus vere in hac vita, *viii*, 169; *x*, 144; *xii*, 184. Reformatio que nunc agitur, collata cum perfectione future vite, *xxxiii*, 446. Perfectio hujus vite non sine ullo peccato, *xxxv*, 24. Perfectum quod jam videtur hominibus, Dei perfectioni adhuc imperfectum est, *xi*, 495. Nullius justis et sanctis est vita ista perfecta, in comparatione future, *iv*, 452. Ipsa est perfectio hominis, invenisse se non esse perfectum, *xix*, 461. Perfecti victores, non perfecti possessores, *ibid.* 453. Nunc edificamur in Dei templum, quando in fine dedicabitur, *xxxv*, 415. Perfectio quando, *xxxiii*, 342. Perfectio justitie plenissima ubi et quando obtinetur, non nimis curat Augustinus, modo non sine gratia obtineri posse credatur, *ibid.* 347, 348, 549. *Vide* JUSTITIA.

Ad perfectionem plenissimam qualibet pervenire, nisi adjuvante gratia Salvatoris, qui negaverit, Christianus non est, *xxxviii*, 537, 541. Perfectio justitie cur præcipiatur, quamvis nemo eam habeat in hac vita, *xxxv*, 46. Perfectior homo duobus modis, *ibid.* 10. Perfectus in justitia recte factus, qui multum in ea proficit, *xxxvii*, 335. Nihil sic impedit perfectionem ac superbia, *ix*, 84. Perfectio nostra, ipsa est humilitas, *xii*, 184. Perfectus vitium invenit glorie vel solum, vel maxime cavendum est, *vii*, 169. Perfectioni hoc quoque deputatur, si se quisque noceri nondum esse perfectum, *xxxv*, 24. Ad hujus vite perfectionem perlinet, ut intelligamus nos nondum esse perfectos, *viii*, 171; *xxxv*, 21, 31. Confitemur imperfectionem, ut mereamur perfectionem, *xix*, 216. Perfecti omnisi propter alios hic vivunt, *vii*,

408. Perfecti sint exemplum fidelibus, *viii*, 189. Perfecti cum Christo judicabunt, *ix*, 325. Perfecti per oves detonsas significati, *x*, 424.

PERFECTUS. Perfectus est victor, qui nondum perfectus est perventor, *xii*, 251.

PERIANDER Corinthi unus e septem sapientibus, *xii*, 468.

PERICLES multos annos Athenis præfuit, *ii*, 71.

PERICULA quædam animi liberantem, *x*, 399. Pericula tria sunt transunda profectibus membris Christi, *vi*, 613. Pericula in falsis fratibus usque in finem sæculi, *xii*, 426. Pericula inferni in prosperis sæculi plus valent, *xii*, 355. Periculum qui non cavet, Deum tentat, *iii*, 320.

PERICIONES, 7, 60.

PERIPATETICI, *i*, 105. Peripateticorum auctor Aristoteles, *ii*, 381, 418. Eorum error circa beatitudinem, *iv*, 19.

PERIRE Deo dicitur, quisquis ab illa beatitudine quam dat sanctis suis, per supplicium separatur, *xvi*, 290. Perire de populo suo in Scripturis quod, *xxxv*, 207.

PERITIA quadam miseranda est, odore, ac sapore mire dijudicare pulmenta, vinum, etc., *i*, 270.

PERIVUICI, id est, Curiosi; sic vocat Augustinus Theopropos, *ii*, 479.

PERJURATIO, quæ ratione a blasphemia differat, *xxvi*, 543. Perjurandi fines ac regulas quidam figunt, *ibid.* 512. Nulla potest obtendi causa cur pejerari debeat, *ibid.* 514. Perjurium quod modis continetur, *xix*, 530. Perjuri sunt, qui servatis verbis, expectationem qualis juratum est, decepterunt, *xxxix*, 434. Perjurium certum propter incerta non dico damna, sed propter ipsam mortem cavendum, committi debere quis censet? *ibid.* 433, 444, etc. Perjuri periculum in juratione, *xix*, 530. Juratio omnis vestita propter periculum falsæ jurationis, *xxi*, 91. Nemo perjurus impunitus, *xix*, 536. Perjurium tanto magis penale est, quanto per quod juratur magis est sanctum, *xxxviii*, 469. Pejorare immane peccatum est, *ibid.* Grande et grave peccatum, *xix*, 529, 532. Anima mortiferum, *ibid.* 535. Perjurium adul-

terio gravius, xxvi, 317. Perjurium Davidis magna peccatum, licet minus quam homicidium, xli, 95. Perjurium Priscilianis familiare, xli, 566. *Jura, perjura, secretum prodero nobis*, dictum eorum, xxvii, 244.

PERJURATA quibus se Adam et Eva succinverunt, erant indumenta quibus legaliter puldatis corporis partes, xxxiv, 428; xxxv, 155, 316, 318.

PERPETUA martyr, xxxiv, 294. Perpetua sibi visa est in somnis cum quodam Aegypto in virum conversa luctari, *ibid.* 300, 301. Perpetua et Felicitas martyres, xxvii, 50. Perpetua ad asperitatem taceam se pugnasse non sensit, *ibid.* 482. Perpetua divinis revelationibus illustrata, *ibid.* 481, 482, 485. Perpetua nec patri male suadenti cedit, nec reverentia ei debitas desit, *ibid.* 486.

PERSAEUM imperium quam duriterant, *ibid.* 173. Persae solos duos deos cognovimus prohiberi, vi, 403, 404. Pensis philosophi, li, 376. Persica fabula, xxxix, 285, 293, 325.

PERSEQUI aliquando idem ac perferre sequi, xlii, 146, 147.

PERSECUTIO Ecclesiae duplex, una in impetu persecutionum, altera in malevolentia cogitationum, ix, 355. Persecutio Ecclesiae triplex; prima violenta per tyrannos, secunda fraudulenta per haereticos et falsos fratres, tertia periculosa pro Antichristiana, violenta et fraudulenta, vii, 216. Persecutiones varias quas Ecclesia passae est, li, 322. Persecutores nihil classe potuerunt Martyribus, xii, 352. Persecutione Jerosolymitana, sparsa sunt ligna ardentia et accensus est mundus, xxx, 12, 13. Persecutio excitata in Perside adversus Christianos, lii, 523. Persecutioni tyrannorum successit persecutio haereticorum, *ibid.* 519. Persecutio Ecclesiae novissima, que, iv, 98. Quanto acrior erit impetus belli, tanto major gloria non cedenti, tanto densior corona martyrii, *ibid.* 101. Persecutiones sunt utiles Ecclesiae, li, 488, 512. Ad honorem Ecclesiae cessi inimicorum persecutio, vii, 348. Non cessat persecutio: etiam hoc tempore quando tranquillitas videtur,

viii, 374, 399; viii, 481, 520; ix, 352; x, 300, 395. Persecutio duplex, cordis et corporis, lvi, 520. Ecclesiae ab initio fuit impugata ab impiis, xii, 142.

PERSECUTIO et corona occisio Christianis nonquam desit, xvii, 197, 198; xix, 426. Persecutionem quomodo pati omnes patientur, xxxvii, 206, 208. Quid hic magis persequitur vitam honorem, quam vita iniquorum? xli, 371. Persecutio lae continua, *ibid.* Persequitur vitam honorem vita iniquorum, non cum cogit iustitiam quod displicet, sed cum cogit dolere quod videt, *ibid.* Oram pio vivens impie, et si non obligat conscientiam, cruciat sententiam, *ibid.* Spiritales persecutionem patientur a carnalibus, xi, 556. Persecutus est diabolus animam Christi, et Judas animam Magistri, et nunc ad persecutionem corporis Christi Leon diabolus manet, Judas autem Judae succedit, xii, 413. Persecuti sunt semper mali bonos, et bonos malos, quomodo, xxxix, 178. Omnis malus ideo persequitur bonum, quia illi non concessit bonus ad malum, xii, 144. Persecutionem patientur impii ab ipsi factis suis, xxxvii, 215.

PERSECUTIONEM se pati querunt Donatistae cum ipsi faciant, xxxix, 146, 152. Persecutionis Catholicos accusat Petilianus et refellit, xxxii, 49, 51, 23, 25, 27. Persecutio Catholicorum in Donatistas non est dicenda persecutio hominum, cum sit potius pro hominibus liberandis persecutio vitiorum, xxxvii, 188. Querela Donatistarum de persecutione, in ipsos convertitur, xxxvii, 475, 476; xxxix, 80, 143; xxxxi, 23. et qua ratione se excusant de persecutione a suis facta, eadem Catholicos se defendit, xxxxi, 26, 27, 31. Maximianum exemplum, *ibid.* 509, 510. Nistarum exemplum, *ibid.* 524, 225. Justitiae non est indicium, quod quis opprobria persecutionemque patitur, xxxvii, 262. Non ideo quisque iustior, quia persecutionem patitur, *ibid.* Probat exemplis, xxxviii, 468. Persecutio fit et toleratur propter iustitiam, et propter iniquitatem, xvii, 224, 225. Persecutio iusta et iniusta, xi, 448. Persecutione licere non est iniquitatis indicium, xxxvii, 116. Persecutio aut non

omnis iniusta est, aut non est persecutio dicenda, cum iusta est, *ibid.* 117. Non omnino persecutio culpabilis, xxxvii, 278. Nonnulla potest esse iusta, *ibid.* 360. Fieri potest ut et iusti persequantur laudabiles, *ibid.* xxxxi, 309, 513; xxxviii, 165. Et re ipsa persecutionem sancti aliquando faciunt, xi, 448.

PERSECUTIO non factis et poenis, sed causis discernenda est, xxxix, 176; xxxix, 509, 512. Non ex ipsa persecutione, sed ex bona causa meriti comparatur, viii, 33, 204. Veri martyres qui persecutionem propter iustitiam patientur, xi, 447. Persecutionum duo sunt genera, vituperantium et adulantium, ix, 357. Persecutor bonus, non hominis sed peccati, xi, 15. Persecutores inter et correctores quid distat, xxxvii, 219. Persecutiones non morantur viri apostolici, xiv, 146. Persecutionem pati quibusdam est beatitudo, xxxvii, 204. Persecutores, aliquando vivos absorbent, sed in quibus non est Dominus, xii, 64. Persecutio iniusti te facit purgatum, illum reum, viii, 73.

PERSECUTIONEM et tribulationum utilitas, viii, 544, 552, 554, 555; x, 258, 408, 483. Malarum persecutiones valent sicut ignis ad aurum, non sicut ignis ad fenum, xvi, 148. Bonos exercent, non opprimunt, vii, 386, 387. Sanctis quasi capillus radunt, viii, 469. Persecutione ad poenam, in alium ad probationem, in alium ad coronam, vii, 371. Persecutionem pati sanctus erit permittit Deus, cum Israelitas tam potenti virtute olim ex Aegypto liberavit, vii, 264. Persecutionem mitigat, ut libet, qui mari dominatur, x, 359. Ad persecutionem Deus alios eripit, convalidat, ut confundantur infideles, alios spiritualiter tantum, ut fidelibus exempla praebentur, *ibid.* 331. Persecutio erit praedicatorum non deperit, *ibid.* 319. Ut ratis pater cedit filium virga in ignem non proprolicenda, sic Deus per temporalem persecutionem damnationum, exercet disciplinam liberatorum, ix, 469. Persecutio et tribulatio torcular, viii, 544, 550. Mala quae sunt a persecutoribus, sunt vitanda cum possunt, sed ferenda sunt quando vitari sine impletione non possunt, xii,

285. Ne in persecutione fides deficiat, Dominus vivificat, xi, 494.

PERSECUTORES diligenti, xii, 187. Persecutionibus sola charitate resistitur, vii, 210. In persecutione hoc unum tamen debet contrarietur dilectio qui diligunt inimicos, viii, 516. In persecutione, militaria in pace, constantia coronatur, xxi, 73. Orandum pro persecutoribus Ecclesiae, xli, 180. Cum pro persecutoribus orat Ecclesia, prope finis sunt persecutores, x, 486. Persecutionum Ecclesiae conversio, lii, 518. Persecutio gravior significatur per dominum meridianum, x, 308, 318. Persecutio, mare salvium, x, 258, 363, 364, 478. Plebs in persecutione et periculis non deerit, xli, 289. In persecutionibus Ecclesiae alii consentiunt, alii loquunt, alii patientur, vii, 47. In persecutione fugere licet in alium locum, vi, 177. Christianis congregandis tempore persecutionis domus privata praesita est, xxxvii, 80. Persecutionem tempore quo sacri codices querebantur in cremantur, et Christiana plebs congregari solebat, et in carcere fuerunt Martyres baptizati, et celebrata sunt sacramenta Christi, xxxvii, 111, 112. Eos, qui se offerunt persecutionibus non comprehendunt, et ultra dicentur se habere Scripturas quos non tradent, a Christianis honorari prohiberi Menasium, *ibid.* 73. Persecutione Judaei Apostolos tanquam faeces ardentis in sylvam mittelant, xxi, 140.

PERSEVERANTIA est in ratione bene considerata stabilis et perpetua permansio. Perseverantia donum Dei est, xxxviii, 17. Perseverare in Christo, est in fide eius perseverare, ix, 212. Perseverabit usque in finem, qui fuerit in Christi corpore, et a capite didicerit patientiam perseverandi, ix, 10. Perseverantia Ecclesiae usque ad finem, xvii, 476. Non solum credendi voluntas ad initium, verum etiam perseverandi, gratiae Dei est, xli, 390. Perseverantia donum Dei, xxi, 345; xxxvii, 12, 13, 107, 108, 109, 110, 111, 145, 150, 154, 158. Hoc agnovit ante Augustinum Cyprianus, xxxvi, 159. Deum dare perseverantiam, ad finem pertinet, *ibid.* 119. Eius perseverantia sit a Deo, non

negligentia correptio ejus, qui non perseveravit, xxxvi, 12. De qua perseverantia inter theologos disputatur, *ibid.* 107. Perseverantia que est donum Dei, est perseverantia usque in finem, *ibid.* 114. Perseverantia petitur in oratione Dominica, *ibid.* 140. Perseverantiam postulant sancti, *ibid.* 114, 112. Perseverantia donum precibus obtineri potest; sed cum datum fuerit, amitti non potest, *ibid.* 115. An perseverantia possit amitti, *ibid.* An ideo perseverantia potest amitti, quia voluntate sua quisque deserit Deum, ut merito deseratur, *ibid.* 116. Deus perseverare facit predestinatos, *ibid.* 39. Perseverantia datur filiis Dei predestinatis, *ibid.* 22. Et non datur nisi predestinatis, *ibid.* 120, 122, 123. Perseverantiam adiutorium quale primo homini datum, quale nunc datur predestinatis, *ibid.* 37, 41. Nunc adiutorium necessarium est, non tantum sine quo perseverare non possint, sed et quo perseverantes sint, *ibid.* 41. An rogante Christo, ne deficeret filius Petri, defectura fuisset, si Petrus eum defecere voluisset, *ibid.* 30. Quomodo rogavit Christus ne fides Petri deficeret, nihil aliud rogavit, nisi ut haberet in fide liberam, fortissimam, invictissimam, perseverantissimam voluntatem, *ibid.* Perseverantia sibi concessa nemo non perseverat, xxxvi, 114. Concesso sibi Dei dono ne inferatur in tentationem, nemo sanctior est qui non tenet ut que in finem perseverantiam sanctificat, *ibid.* Perseverare nemo desinit, nisi in tentationem primitus inferatur, *ibid.* Dimissi sunt libero arbitrio, qui non acceperunt donum perseverantia, *ibid.* 45. Quicumque non perseverant, non sunt a massa perditionis, predestinationis discreti, *ibid.* 45, 48. Reprobis quidam veram habent ad tempus justitiam, licet in ea non perseverent, *ibid.* 24. Questioni que perseveret quisque vel non perseveret, quidam per liberum arbitrium hominis sic respondent, ut id contra gratiam defendant, *ibid.* 19. Perseverantia cur uni datur, alteri non datur, inscrutabile, *ibid.* et ad investigabiles Dei vias referendum, *ibid.* 21. Excusatio eorum, qui perseverantiam non acceperunt, nulla est, *ibid.* 15. Qui non

accepto perseverantia dono relapsi sunt in peccato mortali, juste damnandi, *ibid.* 14. Qui non perseverantibus perseverantibus miscet Deus, *ibid.* 138. Propter elationis periculum perseverantibus non perseveratores admittet Deus, *ibid.* 43. Et ut ei cadentibus terribi, cum timore ac tremore viam justam gradiantur, xli, 225. Qui non perseverant, non vocati sunt secundum propositum, xi, 153. Si peris in palaestra, aurum non eras, sed aurum te esse fingas, xvii, 308. Perseverare usque in finem, hoc est ovium vocem pastorem audientium, xv, 506. Utrum quis acceperit perseverantiam, incertum est quando vivit, xxxvi, 107. Perseverantia nemo certus nisi aliqua revelatione a Deo, iii, 24. Utile est omnibus ut penam omnibus, propter humilitatem saluberrimam, ut quales futuri sint scire non possint, xli, 225, 226. Perseverantia Martyrum difficilis, xxxvi, 108. Perseverantia necessaria, ut benedici mereamur, xvii, 208. Perseverantia contradictores vincuntur, xviii, 437. Perseverare magnum et difficile, xli, 345. Perseverantia studeatur a brevitate temporis, viii, 67, 75.

PERSEVERANTISSIMUS Tiberius episcopus, viii, 98.

PERSEUS Andromedæ maritus in celum receptus, 449. Persei nomine stella appellata, *ibid.*

PERTUSIA pecunia satyricus, xxxii, 363, 380. Precepta motum tradidit, iii, 67. Pertusio omnibus penis hanc anteposuit que cruciantur homines, qui vitia que vitare non possunt, cogunt agnoscere, i, 553.

PERSONÆ sancte Trinitatis non confundende, non separande: ipsæ opera autura, et gratiæ communis sunt, xi, 364. Personæ nec confuse nomen sunt, nec disjuncte tria, *ibid.* 374. Patris et Filii vocabula non in se ipsis demonstrant naturas, sed alterius ad alterum significant personas, *ibid.* 374. Nec vox audita coaptata est in unitatem personæ Patris; nec colubina species in unitatem personæ Spiritus sancti, *ibid.* 366. Vox Patris in monte audita, et species columbe visus, sine vivificantis animæ ministerio facte sunt, *ibid.* 367. Poterunt fieri Angelo-rum ministerio, *ibid.* 368. Vide TRINITAS.

Persona hominis mixtura est animæ et corporis: persona Christi mixtura est Dei et hominis, xxxix, 310; xl, 366. Personarum accipio, xv, 347. Personam pauperis in judicio accipere non licet, vii, 482, etc. Personas principum Judaorum Christus non accepit, x, 376. Persona corporis, quasi nomine se vice corporis, xi, 20. Nec causas causas, nec personam personæ præjudicat, effatum Donatistarum, xxxvii, 118, 133; xxxix, 527; xl, 80, 81, 88. Vide CAUSA.

PERTINACIA non ideo est suscipienda quia est optanda constantia, i, 297. Pertinacia constantia diei affectat, xli, 349. Pertinacia hominem corrigi, constantia depravari non sinit, xxxix, 6.

PETROVA DEA, ii, 296.

PETURBATIO. Perturbationem definiunt Stoici, motum cui ratio cederet, vi, 137. Perturbationes animi quatuor sunt, cupiditas, letitia, metus, et tristitia, xvi, 119; xv, 244. Has in sapientem cadere immerito Stoici negant, *ibid.* Possunt eas in se excitare Christiani, *ibid.* Non omnem perturbationem excludebant Stoici ad animo sapientis, vi, 120. Perturbationes tres in animo sapientis, totidem constantias aduiscunt Stoici, iii, 471. Perturbationes inter et constantias quid interest, *ibid.* 172. Perturbationes animi rectas habent civis christiani, *ibid.* 176, 180. Perturbatio in Deum judicem et ultorem non cadit, vi, 155; xi, 228; xvii, 6. Perturbationes sepiissime oriuntur ex contentiosa in reinendis consuetudinibus obstinatione, xxxvii, 489, 490. Vide PASSIO.

PETUS, xxxiii, 400, 491, 465. PERTINENTIO unitas dicitur per alios fieri, xlii, 438; xxxi, 194.

PETITORES dicuntur hi qui potentium quorumlibet tanquam inaccessibiles animos per convenientiam personarum interpositionem ambitionis arte pertingunt, xlii, 458; xxxi, 194.

PETITUSIUS usitate et quasi familiaris vinculum alumpere; majorum virtutum est, xxxix, 4. Si quid recti etiam in peruersis inventur, eorum peruersitate correctæ, illud quod rectum est minime violandum, xxxiii, 8.

PERVICAX. De nulla re cum eo disse-

rudum, xxvii, 507. Pervicacia libido vincendi, iii, 193.

PESTILENTIA atrox in Africa, ii, 163. Roma, *ibid.* 139, 140, 141. Quamnam causam pestilentia Roma esse respondit oraculum, *ibid.* 141. Pestilentia quærit numinum; deos illi da, et ducet se, Pannem adagium, xix, 427. Pestilencie theatra, nam dominandi, vel perniciosa doctrina, vii, 113.

PETERÆ a Deo queam oporteat, viii, 561; ix, 163. Petenda sunt, non ea que fecit, sed ipse qui fecit, viii, 490, 498. Si aliquid petieris, injuriam illi faces, et damnum tibi, *ibid.* 46. Deus non dat nisi petenti, ne det non capienti, xi, 74. Petitiones cordis et carnis in quo differant, viii, 62.

PETITIO, inquisitio, pulsatio, quid, xiv, 265. Petitio, quesitio, pulsatio, manus inspirationis divinitus, xxvii, 242.

PETILIANUS Donatista, xli, 536. Ingenuos et disertus, xxxii, 126. Petilianus ante episcopatum adlocutio forensis, *ibid.* 150. Petilianus e catechumeno in Catholica, episcopus per vim ordinatus a Donatistis, xxxii, 137; xxxiii, 166, et constitutus episcopus Constantiensis, xxxii, 242, 253, 254; xli, 546. seu Cirtensis, xxxii, 302. Petilianus in Cirtensi Donatistarum Ecclesia Silvani successor, sed non proximus, xxxii, 206. Petilianus epistola, qua dicitur pariter Donatistis ordo exponi, xxxviii, 481. Ejus litteræ adversus Catholicos, xli, 538. Ac ad eas Augustini sepiissime oriuntur ex contentiosa in reinendis consuetudinibus obstinatione, xxxvii, 489, 490. Vide PASSIO.

PETILIANUS male uffus oculis, xv, 318.

PETRA quid significet, xi, 140. Petra Christus, xxxii, 153; xli, 493. Petra symbolum Christi, vi, 461. Petra virga percussa, figura Christi, xxi, 319, 322. Petra super quam edificata est Ecclesia,

ipse est Christus, xviii, 343; xx, 412, 593. Petra Christus sese liquefacit ad irrigandos fideles, xi, 341. Petra ubique est refugium nostrum, *ibid.* 456. Edificare in petra et in arena, xviii, 41.

PETRONIA clarissima femina a langrove sanata, ad memoriam S. Stephani Uzali constitutum, iv, 253.

Petrus a petra Christus nomen accepit, xviii, 343; xx, 293, 411, 593; xli, 493. Petro quare nomen mutatum est, xv, 15. Petrus in ordine Apostolorum primus et precipuus, xviii, 343, 346; xi, 298; xx, 4; xxi, 24, 29. Primatus Apostolorum in Petro praeminet, xviii, 344; xxxi, 263. A Petro emerit episcopatus ipse, et tota hujus nominis auctoritas, ex Innocentio, xi, 425, 432. Apostolatus Petri principatus cuilibet episcopatus preferendus, xxxi, 266. An S. Petro confitenti Christum Filium Dei vii, revelatio facta sit per fidem tante rei credite, an per visionem concepta, non videtur elucere, xi, 132. Petri de Christo confessio, et mox de eodem humana cogitatio ne trepidatio, xx, 493, 194; xxi, 4; xxii, 179; xxvii, 145. Causa confessionis et causa trepidationis Petri, xx, 412. Petrus humano et carnali affectu in Christum tenebatur, *ibid.* 411, 413. Petrus primo beatus, et mox Satanas dicitur, xviii, 344. Petrum Christus cur vocatum Satanas, xxi, 110, 111. Petrus cum Patris revelatione respondens, petra et beatus dicitur; est carnis infirmitate loquens, Satanas est appellatus, xxi, 327. Petrus quid a se, quid a Deo, xx, 500. A se ipso mendax, verax Deo beneficius, *ibid.* 221, 330. Non a se, sed a Domino beatus, xxi, 84. Beatus de Deo, Satanas de hominis, xx, 194. Petrus apostolus non mentiebatur dicens velle se amicum pro Domino ponere, xxxvii, 375. Sed nimium de se praesumpsit, xxxvii, 28. Petri praesumptio, xvi, 141, 144. Petrus praesumptor de virginitate suis, non de Dei dono, sed de libero arbitrio, xx, 500. Plus promiserat, quam poterat, *ibid.* 4. Intuebatur quid vellet, ignorabat quid posset, cum polliceretur amicum se positurum pro Christo, xvi, 142. Nondum acceperat vires qui-

bus impleret promissum, xx, 343, 344. Præcedere voluit Dominum, viii, 12. Viris ad hoc non habebat, xvi, 383. Petrus ante Christum mortuum nondum videri videtur, xvi, 369. Nondum poterat mori pro Christo, xvi, 170. Petri praesumptio et negatio, xix, 298; xxi, 14. De Petri negatione item, xvi, 370. Petrus columna firmissima ad unius aera impulsus tota contremavit, xvi, 365. Petrus carnaliter sapiens, infirmus, xvii, 169. In Petro quanta infirmitas profunditas, viii, 248. In Petro significata Ecclesie fortitudo, et infirmitas, xviii, 345; xx, 593. Petrus infirmus, sibi ipsi ignotus, xix, 169. Non noverat se, quando dixit: *Tecum sum usque ad mortem*, viii, 277. Ante tentationem praesumptus de se, in tentatione dedit se, viii, 371, 542; xxi, 325. Petrus felicitas sanum se dixit, sed Christus cordis venam tangebatur, xxi, 325, 380, 381. Petrus demonstratus est sibi, quando imminente Domini passione praesumpsit, ac veniente ipsa titubavit, xxi, 485. Christus deseruit Petrum, et inventus est homo Petrus, xxi, 440. Praesumptor paulisper deseruit, ut sibi demonstraretur, xx, 503. Ad horam trepidavit infirmitas, ut praesumptio vinceret, non fuit ut pietas deleteret, *ibid.* 500. Non fuit illa Petri deserto, sed eruditio, *ibid.* 503.

Petro claritas defuit, quando Christum negavit, xvi, 21. Christi patris facta illi defuit, cum Dominum timore negavit, xxxv, 498. Petrus si negato Christo hinc iret, quid aliud quam peiret, xvi, 366. Petrus apostolus libere Christum negavit, quamvis Scriptura praedixerit ejus negationem, xxxii, 297. Petri negatio et conversio, xxxii, 149, 178. Petrus excusare quidam miltatur, xxi, 142. Urgentur, *ibid.* 143. Petrum vere peccasse negando Christum, probatur, xxi, 380, 381. Petrus intra dentes leonis erat, cum ter Dominum negavit, xi, 161. Quibus oculis Christus Petrum respexerat, xxxvii, 145. Petrus respexit Dominum, non oculis carnis, sed misericordia altissima, xx, 501. Petrus nisi desertus non negaret, nisi respectus non flect, *ibid.* 504. Petrus et si ad horam Christum negavit timore turba-

tas, tamen fiendo est reparatus, et conatus est postea coronatus, xi, 441. Petendo est postea mortuus, xxx, 341. Petrus vitam negando mortuus, xxx, 341. Revixit plorando, xvi, 144. Petri status ad respectum Domini, xii, 326. Petrus non egit penitentiam quomodo agunt in Ecclesia qui proprie penitentes vocatur, xli, 412. Petri fides de Domino esse confessus fuerat, de ejus passione postea carnaliter sensit, xxxvii, 491. Resurrexisset Christum non crederet, xxi, 258.

Petrus praesumptor, negator, confessor et amator, xxvii, 153. Vilemum Christi amator, xx, 383. Domini nostri magis amator quam negator, xxi, 4. Petrus in Christi amore promptissimus, xviii, 343. Amor Christi quantus in Petro fuerit, x, 325, 350. In negatione ostendit Dominus Petro Christum, in amore ostendit Dominus ante passionem Domini, xvii, 36. Petri timor ante passionem Domini, amor post resurrectionem, xvi, 241. Petri amor dilatatus in die Pentecostes per Spiritum sanctum, *ibid.* Zelus ejus ad perhibendum de Christo testimonium, *ibid.* 243.

Petrus in exilium raptus quid viderit, xi, 139. De visione Petri in qua auditur, *Macta et manduca*, xix, 243. Petrus figuram Ecclesie gerens auditur, *Macta et manduca*, xvii, 184. Petrus omnes bestias mactat, xi, 13, 134. Petrus solus triam vocem negationis, viii, 140; x, 329; xi, 169, 170, 485, 240; xx, 312, 596. Ter amor confessus est, ter timor damnatus est, xix, 240; xxi, 37. Petrus jam amantem Christum esse commendat, xxi, 5.

Petrus Ecclesie personam gestanti claves regni caelorum dicit et venia concessa, xxi, 206. Petrus unitatis personam gerens pro omnibus Christianis confessus est, et ab eo claves accepit, xvii, 295. Petrus personam Ecclesie gestat, ubi dicitur esse, *Tibi dabo claves regni caelorum*, xix, 246; xx, 41, 596. Petrus propter primatum quem in discipulis habuit, Ecclesie personam possit-

cum ei dicitur esse, *Tibi dabo claves*, etc., xi, 257. Petro uni datae sunt claves, quia Ecclesie unitatis, xx, 594. Petro Ecclesie unitatem figuranti commentatae oves a Christo; xviii, 301; xx, 596. Petrus a Domino de dilectione totum omnium honorum pastorum figurata, xix, 239. Petrus totius Ecclesie figuram gerit, xxvii, 148; xli, 493. Ecclesie unica est typus, xviii, 343; xx, 193. Totum mundum dimisit, et totum mundum Petrus accepit, xi, 154. Petrus corpus Ecclesie et leonem in Ecclesia significat, xvi, 56. In Petro uno Christus formalis Ecclesiam, xxi, 169. Non supra Petrum, sed supra petram quam confessus est edificavit Ecclesiam, xx, 411. *Vide Petra*. Quia Christus petra, Petrus populus Christianus, xviii, 343. Petrus ambulator super mare figurat Ecclesiam, xviii, 341. Petrus non fumantibus, sed mariambulus, viii, 194.

Petrus praedicator passurus quod non vult, xxi, 15. Petrus de se ante infirmus, mox ex gratia Christi maturus ad xvii, 366. Petrus potens, non in se, sed in Domino, xviii, 348; xxi, 14. Petrus quomodo noleus passurus est, xxi, 37.

Petrus cur a Paulo oblitus, xvii, 90. Petrum et Paulum leges exerceuisse, censet Augustinus; Hieronymus vero simulasse tantum, xxxviii, 417; xxxix, 69. Petrum veraciter emendavit Paulus, xxxviii, 416; xxxix, 97, 99, 111. Non illeo emendavit quod poterat transditiones observare, sed quoniam Gentes cogebat judicare, xxxviii, 416; xxxix, 66. Petrus Gentes judicare vere cogebat, nec recte agebat, xxxix, 100. Sententia Augustini de Petro a Paulo reprehenso, ubi dicitur esse, *Tibi dabo claves regni caelorum*, xix, 246; xx, 41, 596. Petrus et Hieronymus, xi, 423. Petrus a